

Aylık
İşçi Gazetesi
Aralık - 2016
Sayı: 19 Fiyatı:
1 TL

İşbaşı

Ekim Devrimi Yolumuzu Aydınlatmaya Devam Ediyor!

Fidel ve yoldaşları, Sovyetler Birliği'nin kapitalist statükoya teslim olduğu bir dönemde, dünya devriminin parıldayan yıldızı oldular.

Sosyalizme yeni bir nefes ve yeni bir ruh taşıdılar.

Sosyalizmi Latin Amerika'ya taşıyan bu yıldız asla sönmeyecek, dünya devriminin yolunu aydınlatmaya devam edecektir.

Vladimir İlyiç Ulyanov, bilinen adıyla Lenin (22 Nisan 1870, Simbirsk - 21 Ocak 1924, Moskova), Rus sosyalist devrimci, Ekim Devrimi'nin lideri, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin öncülü olan Tüm Birlik Komünist Partisi Bolşevik lideridir.

“Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. (...) Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır.”

Güçlü Olan Devlet ve Burjuvazi Değil, Güçsüz Olan Komünistler ve İşçi Sınıfıdır!

Süreğen hale gelen kriz ve savaş, devletler arasındaki eski dengeyi bozmaya, anlaşmazlıklar ve çatışmaları büyümeye, kapitalist sistemi bir bütün olarak istikrarsızlaştırmaya devam ediyor. 10 yılı aşkındır dünyanın çeşitli coğrafyalarında (Doğu Avrupa, Kafkaslar, Afrika, Ortadoğu) ülkeleri istikrarsızlaştırarak sürdürülen paylaşım savaşı, bugüne kadar sürdürüldüğü biçimlerde sürdürülemez durumdadır. Suriye’de, ABD ve Rusya’nın konumları, yeni hammadde kaynakları ve pazarları elde etmek üzere sürdürülmekte olan paylaşım savaşlarının bugüne kadar kullanılan yöntemlerle, ülkeleri istikrarsızlaştırma ve iç savaşa sürükleyerek sürdürüleceğini hem de, savaşın bölgesel kalamayacağını gösteriyor.

devamı sayfa 2’de

İşçi Sınıfına Yapılan Saldırıları ve OHAL’i Geri Püskürtmek İçin

Birlik Olmak Gerek!

Orhan Çetin

“Tarihin büyük hareket yasasını ilk bulan Marks’tı. Bu yasaya göre tüm tarihsel savaşlar, ister siyasal, ister dinsel, ister felsefi ya da başka bir ideolojik alanda yürüsünler, gerçekte toplumsal sınıfların savaşlarının az ya da çok açık ifadesinden başka bir şey değildir. Bu sınıfların varlığı ve dolayısıyla aralarındaki çarpışmalar da, aslında ekonomik konumlarının gelişmişlik derecesi,

devamı sayfa 3’de

Bu Sayıda

-Sömürün de, Katleden de Devlet.....say.-4

-ADB Seçimleri.....say.-5

-Talip Öztürk.....say.-8

-Ekim Devrimi.....say.-8

-Dünyadan say.-10

-Türkiye ve Bir Sonraki Savaş.....say.- 11

-İşçilerle Söyleşi- say.- 12

Bir Mücadele Öyküsü, İzban İşçileri

Tahir Ozan

İzmir , geçtiğimiz günlerde İZBAN işçisinin greviyle yankılandı. İşçiler bir bütün olarak greve çıkarken, sınıfın birliği adına önemli bir adım atmış oldular. İZBAN grevi İzmir halkını bölen, tartıştıran bir grev olarak da işçi sınıfı tarihine geçecektir. Alsancak garında kurdukları grev çadırında nöbetlerini tüm yaşamsal zorluklara rağmen inatla devam ettirdiler. Seslerine bir karşılık bulma umuduyla kısıtlı olanaklarla da olsa, İzmir halkına seslenerek onların desteğine sahip olabilmek, grevin haklılığını anlatma-

devamı sayfa 3’de

Birlik Olmak Gerek.

sayfa 1'den devam

üretimlerinin biçimi ve onun belirlediği değişimlerinin biçimi tarafından koşulanır. Tarih açısından, doğal bilimlerde enerjinin dönüşümü yasasının taşıdığı önem kadar önemli olan bu yasanın...” (F. Engels, “K. Marks’ın ‘Louis Bonaparte’ ın 18. Brumaire’inin Üçüncü Almanca Baskısına Önsöz”)

Tarihin hareket yasası ya da toplumların gelişme yasası diye bir şeyin o var olduğunu biz bu gün Marksizm sayesinde biliyoruz; yaşanan olguları ve ge-

tem burjuva demokrasisinin ötesine geçirilmiştir.

Uluslararası pazardan büyük emperyalist kârlar elde edemeyen Türkiye kapitalizminin krizden çıkmak için ülke işçi sınıfını daha fazla sömürmesi ve bu güne kadar olan kazanımlarını elinden alması gerekmektedir. Bu nedenle burjuvazi, bütün burjuva partileri ve yükseltmeye çalıştığı dinci gericilik eliyle burjuvazinin kendi çıkarlarını toplunun genel çıkarıymış gibi sunarak işçi

kalar kapatılmakta, bazılarının üyeleri ise yoğun şekilde açığa alınmaktadır. OHAL sürecinde 200 bine yakın kamu çalışanının işten çıkartılacağı sözleri ortalıkta dolaşmaktadır. Fiilen işten çıkartılanların ya da açığa alınanların sayısı 80 bini geçmiş durumdadır. TV ve radyolar OHAL kararları gereğince kapatılmakta, mallarına el konulmaktadır.

Yaşanan krizde burjuvazinin, faturanın yükünü işçi sınıfına taşıtma çabaları nedeniyle işçi sınıfının iş ve yaşam

da sürekli olarak karşı koyuşu ortaya çıkarmaktadır. Baskıyla önlemeye çalıştıkları mücadele bir yerden patlak vermekte, bütün baskılara ve yıldırma politikalarına karşı işçi sınıfının mücadelesi bir yerden patlamaktadır. Burjuvazi işçi sınıfını sessizce fabrikalarına hapsedememekte, baskı ve gözaltı ile direnişleri, grevleri sona erdirememektedir.

Darbe girişimi ve karşı darbe ile her geçen gün tırmandırmaya çalıştıkları emperyalist savaş politikaları ve milliyetçilik rüzgarları işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın yüreğini ve bilincini teslim alamamıştır; toplumsal bilinci milliyetçilikle kaplayamamıştır. Sendikaların ve işçi sınıfının büyük bölümü savaşa karşı olan politikaları desteklemektedir. Burjuvazi savaş çılgınlığını yükseltse de halk kesimlerini yedeğine alamamıştır.

İşçi sınıfı sendikal bir karşı koyuşla mücadele etmektedir. Bu darbe-karşı darbe dönemi kendiliğinden ekonomik bir karşı koyuşla geri püskürtülemez. İşçi sınıfının günlük iş ve yaşam koşulları sorunları ile, emperyalist savaşa karşı verilen mücadele, sömürgecilik sorunu, çevre sorunu, işçi sınıfının kazanımı olan yasalara saldırı, sendikasılaştırma politikaları, işten atmalar ve açığa almaları karşı verilen mücadele işçi sınıfı için önünde duran en önemli mücadelelerdir. Bu mücadeleler bugünkü bölük pörçük dağınık sınıf hareketi ile başarılabilecek mücadeleler değildir.

‘Tarihi yaratan insan eylemidir’ diyor Marks; tarihi yapan insan eylemidir, yani sınıf kavgasıdır. Bugün önümüzdeki en önemli mücadele alanı işçi sınıfının birliğini sağlamak ve sınıfın bölüm bölüm, fabrika fabrika, il il parlayan mücadelelerini eşgüdümlü olarak bir noktaya, kapitalist düzeni yıkmaya yönlendirmektir. Önümüzde sınıfa karşı sınıf olarak durma görevi vardır. Birlik olarak durursak, birlik olarak, sınıf bilincimizle mücadele edersek burjuvazi alt etmemizin olanakları mevcuttur. Ancak birleşik ve militan bir mücadele kazanılmış haklarımızı korur ve kendi demokrasimizi yaşama geçirmemizin yolunu açar.

Darbenin ve karşı darbenin alternatifi burjuva demokrasisi değildir, ancak birlik içinde mücadelemiz bizi kapitalist sitemi alt etmeye, sosyalist bir Türkiye’ye götürür, bugün bunun koşulları vardır.

İşçi sınıfının ihtiyacı olan ‘Milli Birlik’ değil işçi sınıfının birliğidir.

İşçi sınıfı ancak birlik olursa OHAL ve gerici saldırıları püskürtür, burjuvazi alt eder.

Kavgamızın anahtarı birliktir.

Sosyalist bir Türkiye, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi yığınları için olduğu kadar, dünya işçi sınıfı ve halkları için de kurtuluş olacaktır.

lişmeleri bununla açıklayabiliyoruz ve olguları değerlendirerek dünyanın ve yurdumuzun geleceğine yol çiziyoruz.

Dünya, içine düşmüş olduğu kapitalist krizden çıkabilmiş değil; krizden çıkma çabası bölgesel yoğunluklu savaflara yola açıyor. Özellikle kapitalist zincirin önemli bir halkası olan ülkemizdeki kriz ise her geçen gün daha fazla derinleşmekte ve kendisini daha sert şekilde hissettirmektedir.

15 Temmuz darbe ve karşı darbe girişimi ile krizin derinleşmesi artmış, özellikle yönetememe krizi daha fazla büyümüştür. Türkiye finans kapitali içine düştüğü krizden çıkmak için sürekli olarak bocalamaktadır. Mevcut iktidar yerini sağlamlaştırsa da, işçi sınıfına yapılan saldırılara, Kürdistan’da süren iç savaşın geldiği duruma ve Suriye ve Irak üzerindeki savaş çılgınlıklarına bakılınca, çöken ordu ve devlet bürokrasisi, yönetememe krizini gizlemek için milliyetçilik rüzgârlarını artırmaya çalışmaktadır.

Burjuva parlamentosu fiili olarak devre dışı bırakılmıştır. 7 haziran seçimlerinden bu yana parlamenter demokrasi by-pass edilmiştir, göstermelik olarak vardır. Yolsuzluk, rüşvet ve hırsızlık düzeninin devam etmesi için fiili olarak burjuva parlamentosu devre dışı bırakılmış, yasama, yürütme ve yargı tek elde toplanmaya çalışılmıştır. Darbe girişimine karşı yapılan karşı darbeden sonra iktidarın yerini sağlama alabilmesi ve kapitalizmin üzerindeki tehlikeleri ortadan kaldırmak için fiilen OHAL süreci yaşama geçirilmiş ve mevcut sis-

sınıfının ve yoksul halk kesimlerinin bilincini bulandırma çabalarına girmiş ve darbenin alternatifi burjuva demokrasisi olarak sunmaya çalışmıştır. Burjuva partilerinin hepsi darbe karşıtıyız diyerek yerini belli etmiş ve burjuvaziye darbeye en çok kendisinin karşı olduğunu anlatma yarışına girmiştir. Başlangıçta mevcut iktidarın karşı darbe yapmasına hepsi göz yummuş ve ancak iş işten geçtikten sonra olanların farkına varmışlardır. OHAL ilanı ile birlikte yükselen faşizan baskılar, kazanılmış haklara saldırılar ve düzenlemelerin her türlü yasaların üstünde kuralsız bir şekilde yaşama geçmesiyle çatlak sesler çıkarmaya çalışsalar da bir etkileri olamamaktadır. Atı alan Üsküdar’ı geçme çabasıdır.

Kapitalizm krizden çıkmak için işçi sınıfına ve ülkenin bütün zenginliklerine saldırıyor. Doğal zenginlikleri ve madenleri yağmalıyor ve yeni rant alanları açarak bunalımın yükünü kendi üzerinden atmaya çalışıyor. Mahkemelere baskı yaparak, son Artvin örneğinde olduğu gibi kendi yasalarını bile hiçe saydırarak madenlere izin verilmesini sağlamaktadır.

Burjuvazi eline geçirdiği OHAL olanakları ile her mücadele çabasına, her gösteriye müdahale etmekte, işçi sınıfının en basit hak alma mücadelesinin bile üzerine gitmekte, grevleri, eylemleri, gösterileri yasaklamakta, fabrika işgallerini, fabrika önlerinde süren oturma eylemlerini ve işçi direnişlerini zorla, göz altılarla sona erdirmeye çalışmaktadır. İşçi sınıfına ait bazı sendi-

koşulları her gün daha kötüye gidiyor. Zaten çok düşük ve açlık sınırında ya da altında olan ücretler fiilen eriyor, çalışma koşulları kötüleşiyor, iş cinayetlerinde ölümler önlenemiyor. Sadece son iki ayda 340 işçi iş cinayetinde yaşamını yitirdi. İşten çıkartmalar sürekli artıyor; sesini çıkarma çabasında olan sendikalara operasyonlar yapılarak hizaya sokulmaya çalışılıyor. Bu sürecin ürünü olarak bireysel emeklilik sistemi yasalaştı. Kıdem tazminatı fonunda ise yap boz çalışmaları devam ediyor. Kamu çalışanlarının görece güvenceli olan çalışma koşullarına doğrudan bir saldırı ile hem öncü işçiler işten atılmakta hem de AKP karşıtları tasfiye edilmektedir; proje okul adı altında kamu çalışanlarına sürgün yolları açılmaktadır. OHAL baskısıyla kamu çalışma rejimi bir bütün olarak güvencesiz çalışma olan sözleşmeli çalışmaya ve dönemlik işbaşı çalışmaya dönmekte ve ücretler de düşürülmeye çalışılmaktadır,

Ne OHAL kararları, ne de tek bir torbaya doldurarak çıkardıkları yasalar burjuva düzenin devamının garantisini sağlamamaktadır. Ne mevcut iktidarın devlet kurumları ve orduya, ne de devlet bürokrasisinin birimlerinin birbirine güveni yoktur. Yönetememe krizi azalacağına artmaktadır.

Bu topraklarda işçi sınıfı hareketinin kökleri 200 yıla, fiili örgütlü mücadele geleneği ise likidasyonlarla zaman zaman kesilse de 100 yıllık bir geleneğe sahiptir. Kapitalizmin kendi mezar kazıcısını yarattığı gibi, baskılarla yaratılmaya çalışılan monolitik iktidarları

İşbaşı

Kriz ve savaş sadece devletler arasındaki eski dengeyi bozmakla kalmıyor, sınıflar arasındaki eski denge de bozuldu. Artık dünyanın her tarafında egemenler olağan yöntemlerle yönetemez durumdadır. Tarih boyunca egemen güçler, burjuvazi, kitleleri çoğu zaman içiçe geçen iki yöntemle boyunduruk altında tutmuştur ve tutmaktadır. Bu yöntemlerden birincisi; sadaka, aldatma, vaatler yoluyla kitlelerin uyuturulmasıdır; genel olarak ekonomik ve siyasal koşulların uygun olduğu, kârların yüksek olduğu dönemlerde ön plana çıkan bu yöntemin uygulanmasında dinin siyasi kullanımı ve milliyetçilik burjuvazinin en önemli silahları olmuştur. İkinci yöntem ise işlerin kötü gittiği, kârların düştüğü, istikrarsızlığın büyüdüğü dönemlerde ön plana çıkan baskı ve şiddet yöntemidir.

Bugün süregelen kriz ve savaş koşullarında dünyanın hemen her yerinde ikinci yöntem, şiddet yöntemi burjuvazinin uyguladığı temel yöntem haline gelmiştir. Çünkü burjuvazi, kitlelerde bugün egemen olan tepkisizliğin uzun süre bu halde tutulamayacağını, kapitalizmin altındaki patlayıcı yığınının birikmekte olduğunu görüyor. Çünkü; savaşın bir iç savaş demek olduğunu biliyor, onun için bir yandan hammadde ve pazarlara erişmek için birbirleri ile çatışırken diğer yandan da harıl harıl bir iç savaş hazırlığı yürütüyor. İşçi ve emekçilerin kazanımlarına saldırılıyor, anayasalar, yasalar değiştiriliyor. Düne kadar burjuva demokrasisi olarak kutsanan ve dünyaya demokrasi örneği olarak sunulan Amerika ve Avrupa, bugün olağanüstü hal yasalarını yürürlüğe so-

kuyor. Siyasal gericiilik sistemin temel eğilimi olarak öne çıkıyor.

Türkiye, derinleşen ekonomik krizi, içerde Kürt halkına karşı yürütülen imha savaşı ile birlikte yaşıyor. Bölgede sürmekte olan paylaşım savaşı, Türkiye’yi de içine çekerek mevcut istikrarsızlık ve yönetememe durumunu daha da derinleştiriyor. Son bir yılda ekonomiye ilişkin veriler ekonomik krizin giderek derinleştiğini doğruluyor. Resmi rakamlarda bile işsizlik %11’i geçti, gerçekte ise % 25’lere yaklaşıyor; yine son bir yılda Türk Lirası dolar karşısında % 20 devalüe oldu. Merkez Bankası enflasyon hedefini yukarı, büyüme hedefini ise aşağıya doğru revize etmek durumunda kaldı. Türkiye’nin büyüyen dış borçları ve cari açığı kapatma olanakları, dünya ekonomisinin içinde bulunduğu kriz ortamında hızla daralıyor. Ekonomideki bu kötü gidişe karşın sermayenin kârları sürekli büyüyor, işçi ve emekçilerin yaşam ve çalışma koşulları daha da kötüleşiyor. Devlet daralan olanaklarını elini işçi ve emekçilerin cebine atarak gidermeye hazırlanıyor; yeni vergiler, yeni zamlar kapıda.

Türkiye’nin bölgede emperyalist heveslerle izlediği politika son dönemde daha somut bir karakter kazandı. Türk ordusu Suriye’ye girdi, işgal ettiği alanı sürekli olarak büyötmeye çalışıyor. Irak’ta Musul’a ilişkin eski hayaller tazeleniyor. Bu emperyalist hayallerle Musul’un IŞİD eline geçmesini destekledi. Şimdi ise, Musul’da IŞİD’e karşı operasyon başlayınca, kaybettiği olanğı başka bir biçimde elde tutmak için elinden geleni yapmaya çalışıyor. Türkiye’nin “kurtlar sofrasında” izlediği bu

emperyalist politikadan bir sonuç alıp alamayacağı – ki, bizce bugünkü güçler dengesinde bu olanaksızdır- başka bir konudur. Ama burjuvazinin, bu emperyalist hevesleri iç politikada milliyetçi şoven eğilimleri güçlendirerek kitleleri aldatmak ve sessizleştirmekde başarılı bir biçimde kullandığı da başka bir gerçektir. Kitlelerde milliyetçi ve şoven eğilim güçlendikçe burjuvazinin iç politikada manevra kabiliyeti de büyüyor.

Ancak bütün bunlar geçicidir. Çünkü kriz ve savaş bütün bunların yerine yeni olanakları da gündeme getirecektir. Burjuvazinin bugüne kadar kullanageldiği işçileri, emekçileri aldatma yöntemleri ekonomik ve siyasal istikrarsızlık ortamında dağılıyor. Yavaş da olsa burjuvazinin AKP yoluyla geniş kitleler üzerinde kurduğu ideolojik ve politik hegemonya etkisini kaybediyor. Aldatma yöntemleri etkisizleştikçe, şiddet daha da koyulaşıyor. Bugün Türk burjuvazisinin içeride izlediği imha ve şiddetin, uluslararası alandaki yalpalama ve savrulmaların, Temmuz darbesinin temelinde bu yönetememe durumu vardır.

Darbe ile birlikte bugün artık Türkiye’de devlet yönetimi, burjuvazinin genel çıkarlarının yoğunlaşmış biçimi olan bir oligarşinin elindedir. Ülke burjuva oligarşik bir diktatörlükle yönetilmektedir. Bu oligarşi ülkeyi olağanüstü hal yasalarıyla yönetiyor, burjuvazinin cumhuriyetin temsili kurumları, parlamento, yerel yönetimler, hukuk sistemi, bürokrasi ya oligarşinin denetimi altına alınmış, ya da bir kenara itilmiştir. Oligarşinin uygulamaları, Kürdistan’da yürütülen imha savaşı, yaygın tutuklamalar, HDP’li vekillerin, seçilmiş belediye

başkanları ve meclis üyelerinin hapse atılması, işkenceler, muhalif gazete ve tv’lerin, dernek ve sendikaların kapatılması vb. burjuvazinin gücünü değil, korkularının yansımalarıdır.

Sınıf mücadelesinde egemen sınıfın gücü sadece onun ideolojik politik üstünlüğü, sahip olduğu olanaklar ve manevra kabiliyetiyle belirlenmez; karşı sınıfın güçsüzlüğü de onun hanesinde bir güç olarak görünür. Bugün Türkiye’de yaşanan tam da budur. Olağan yöntemlerle yönetemez halde olmasına rağmen burjuvazinin güçlü görünmesine yol açan, işçi sınıfı ve emekçilerin şu andaki ideolojik politik ve örgütsel güçsüzlüğüdür.

Bu güçsüzlüğe yol açan nedenlerden biri işçi ve emekçi kitlelerin içinde bulunduğu korku, umutsuzluk, uyuşukluk ve dağınıktır. Diğer ve en önemlisi ise sürece müdahale etme gücüne sahip proleter bir siyasetin olmayışdır. Kapitalizmin, kendi işleyişiyle kitlelerde bugün egemen olan korku, umutsuzluk ve bunların yol açtığı tepkisizliği dağıtacağından kuşku yoktur. Nitekim belirli bir ivme yakalanmamış olsa da, tekil ve dağınık olsa da, kitlelerde zaman zaman görülen bir hareketlenme buna işaret ediyor. Ancak bugünkü durumdan çıkış kitlelerdeki bu hareketlenme ile gerçekleşemez. Devrimci bir siyaset olmadan en keskin, en kararlı kitle hareketleri bile sonuç almaya yetmez. Görev nettir: işçi sınıfının devrimci müdahale gücünün örgütlenmesi olarak nettir. Bu görevin önündeki engeller büyüktür, ama aynı ölçüde olanaklar da vardır ve artmaktadır.

Bir Mücadele Öyküsü, İzban İşçileri

sayfa 1’den devam

bilmek; aldıkları ücretin Aziz Kocaoglu’nun söyledikleri ile ilgisi olmadığını kanıtlayabilmek için oldukça çaba sarfettiler. Zorluklara rağmen İZBAN grevi, İzmir halkının çoğunluğu tarafından sempati ile karşılanan bir greve dönüştü.

İşçilerin ekonomik hakları için verdiği mücadele takdire değerken, üyesi oldukları TÜRK-İŞ’e bağlı Demiryol-İş Sendikası aynı basireti gösterememiştir. Toplu sözleşme sürecinin çıkmaza girmesinden sonra greve çıkmamak için ayak sürümüş ,hatta kamuoyuna grevin başlamayacağı yönünde görüş bildirmiştir. Ancak işçilerin, teklif edilen yüzde 11’lik zammı kabul edilmez bulup temel talepleri olan yüzde 22 lik zamda direnmeleri sonucu grev, işçinin sendikayı zorlaması sonucu hayata geçmiştir. Grev süresince işçiler, sendikalarının aldığı tüm kararların arkasında durmuş, alınan kararları tam bir militanlıkla yerine getirmişlerdir. Demiryol-İş sendikasının grev sürecinde ilk anlarda sarsılır gibi olan prestijinin, grevin kamuoyunda yarattığı olumlu izlenim sonucu tekrar toparlanması işçilerin desteğini yeniden sağlamalarına olanak vermiştir.

Demiryol-İş Sendikası, grev sürecinde işçilerin bütünlüklü ve kararlı bir duruş sergilemelerine rağmen üyelerine güvenmek yerine, İZBAN işverenine sürekli taviz vererek işçilerin grevdeki

gücünü ve rolünü küçümsemiştir. Ayrıca Demiryol-İş Sendikasının örgütlü olduğu TCDD’ den hiç bir destek sağlanamamıştır. Sendika grev süresince direnişi, sadece İZBAN işçileri ile sınırlı tutmaya özel bir çaba göstermiş, diğer örgütlü olduğu yerlerdeki işçilerini harekete geçirmeyi düşünmemiştir. Ülkede uzun zamandır büyük işçi sendikaları, kamu işyerleri dışında örgütlenememektedir. Yani özel sektörde örgütlenme refleksi, bir çok sendikada olduğu gibi Demiryol-İş Sendikasında da bulunmamaktadır.

İZBAN işçisi, 2012 yılında örgütlenerek sendikalı olmaya çalışırken, İZBAN işvereni, işçilerin sendikalı olmalarını engelleyip 12 işçiyi işten çıkardığında, aynı sendika refleksi göstermekte zayıf kalmıştı. İşçilerin direnişi, işten çıkartılan arkadaşlarının geri alınması ile sonuçlanmış; işçilerin sendika talebi işverence de kabul edildikten sonra İZBAN’a sendika girebilmişti. Bu mücadele sürecini hafızalarından hiç çıkartmayan işçiler, greve çıkarken sendikadan ziyade kendi işçi birliklerini sağlamaya özen göstermişlerdi.

İZBAN işçilerinin izmir halkının desteğini istemeleri, İzmir halkının yaşadığı ulaşım zorluğuna rağmen kendilerine hak vermesini sağlamaya çalışmaları esnasında dikkati çeken bir olgu, Demiryol-İş Sendikasının işçinin bu çabalarına karşın sessiz kalması olmuş-

tur.

Sendikalar, geçmişte işverene karşı sürdürdükleri mücadeleyi kazanmak için kamuoyunu kazanmak ve grevin haklılığını anlatabilmek için bir çok yol ve yöntem kullanırlarken; günümüzde bu tür yöntemlere itibar etmemektedirler. Neredeyse ülkede yaşanan yüzlerce grev, halkın geri kalanının haberi olmadan bitmekte ya da bitirilmektedir. Son İZBAN grevinde yaşandığı gibi sendikalar, işçi sınıfının güncel taleplerini siyaset alanına taşımada giderek daha da etkisizleşmektedirler. Sendikalar geçmişte, ister baskı grubu oluşturarak, ister lobi faaliyetine girişerek, isterse ‘‘ekonomik, demokratik mücadelenin bütünselliğini gözeterek’’ üstlenedikleri işlevlerden giderek uzaklaşıyorlar . Bir başka deyişle, sendikalar, işçi sınıfının talep ve düşüncelerini kamuoyuna ve siyaset alanına taşımakta eskisi gibi istekli veya etkili değiller. Sanki, işçilerin ekonomik mücadele taleplerinin, işletme ile sınırlı bir alanda kalması için yoğun çaba sarfetmekte. Geçmişte kamuoyu desteği sağlamak için verilen mücadele biçimlerinin yerine, işverenle mutabakatı esas alan bir ilişki biçimi belirginleşmektedir.

Ayrıca grev sürecinde işçi temsilcilerinin görüşme dışı bırakılıp, özel pazarlıklar yapılarak grevin bitirilmesi işçileri oldukça rahatsız etmiştir. Demiryol-İş Sendikası, toplu pazarlığın

açıklık ilkesini ihlal ederek grevde yaslandığı gücün işçiler değil, daha başka aktörler olduğunu ortaya koymuştur.

Bu süreç, TÜRK-İŞ’e bağlı Demiryol-İş Sendikasına özgü birşey değildir. TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve DİSK’e bağlı bir çok sendikanın zaman zaman yaşadığı bir durumdur. Kendi egemenlerine yaslanarak yol yürüme tavrı sendikacılık olarak anlaşılmaktadır.

Kapitalizmde ‘‘ekonomik alana’’a ait gibi görünen bir olay ya da durum, toplumun bir bütün olarak alacağı siyasal biçimlenişe bağlı olarak belirlenir. İşçi sınıfının mücadelesi ile özel mülkiyet ve sömürüyü güvence altına alan devlet iktidarı arasındaki moment , sınıf mücadelesinin o andaki durumunu belirler.

Sermayenin birikim modeli, ‘‘ekonomik alan’’ın özerkliğini ortadan kaldıran, sınıf mücadelesinin bütün düzeylerini bir kez daha bütün çıplaklığıyla siyaset ekseninde konumlandıran bir ortam yaratmaktadır..

İşçi sınıfının en basit ekonomik talepleri dahi, doğrudan ya da dolaylı siyasal egemenlik ilişkilerinin duvarına çarpıyor .

Genel siyasal mücadeleden bağımsız bir ekonomik mücadelenin, imkansız olduğu bütün çıplaklığıyla ortaya çıkıyor.

Sömüren de, Katleden de Devlet

Mustafa Özkan

Ormanlar doğada yaşamanın en önemli güvencelerindendir. Bindiği gibi yaşanılabilir temiz havayı ormanlar sağlar biz insanlara. Suların devamlığının en önemli etkenlerindenidir ormanlar. Doğal güzelliklerinin yanında bu şekilde canlı yaşamına katkı sağlar ormanlar..

Orman köylüleri bilinçli bilinçsiz orman alanlarının yok olmasına neden olan unsurlardan biridir aslında.. Doğa onlara en güzel yaşam alanını sunmasına karşın neden ormanlara karşı düşmanca tavır beslediklerini irdelediğimizde, her şeyde olduğu gibi yönetenlerin duyarsızlıkları bu duruma neden oluyor. Çünkü o insanların yaşamsal ve ekonomik durumları hiç hesaba katılmayan bir planlama yapılıyor. Tüm alt sınıfların kaderi olan yok sayılma halleri orman köylülerinde katmerli bir şekilde yaşama geçiyor..

Orman köylüleri yaşam alanları ormanlarla kaplı olduğu için, tarıma elverişli toprakları en az olan köylülerdir. Buralarda küçük köylülük daha küçüktür; büyük işletmelerden söz edilemez bile. Kısacası orman bu yörelerde yaşayanlara hiçbir avantaj sunmaz. Hal böyle olunca da köylüler tarım arazilerini genişletmek için, orman alanlarını tarıma açmanın yanında kaçak kesimlerle kazanç edinme ve ihtiyaçlarının fazlasını yok etmeye başlarlar.

Bu duruma devlet her şeyde olduğu gibi güvenlikçi politikalarla yaklaşır, insanları eğitime ve ekonomik durumlarını düzeltme yerine silahlı Orman Muhafaza memurlarıyla, yetmeyince de jandarmayı devreye sokarak müdahale eder. Kaçak kesim nedeniyle insanlar büyük cezalara çarptırılrsa da, açılan tarım alanları sonradan geri alınsa da, hiçbir zaman istenilen sonuç elde edilemez. Zaten doğal olarak orman arazileri tarıma elverişli araziye dönüşürülemez, çünkü orman toprağı kendi döktüğü yapraklarıyla beslenmediği sürece kısa zamanda ölür. Bu durum Karadeniz ormanlarında daha çabuk toprak ölümüne neden olur. Zaten Karadeniz bölgesindeki ormanlık alanların dışındaki tarım alanları, toprağı tutan fındık ve çayın dışında ürünlere elverişli de değildir. Bir kaç bildik ovalar dışında tarım alanları çok yıllık ağaççıklardan oluşan bahçelerden oluşmaktadır.

Yıllar yılı orman köylülerinin hem ormanı koruyup, hem de refaha kavuşması için çeşit kuruluşların önerdiği, ‘ormanı orman köylüleri korusun’ projesine kulak tıkayan devlet, kendi saldırgan niteliğiyle bu işi çözüme ulaştırmaya çalışmış ama başaramamıştır. Belki kaçak kesimleri ve orman alanlarının tarım arazisine dönüşmesini engellemiştir ama orman köylüsü gün geçtikçe yoksulluktan köleliğe gerilemiştir. Ayrıca kaçak kesimler önlenirken devlet kendisi o yılki ihtiyaca göre ormanları kesip talan etmektedir.Yani orman köylüsünün basit usullerle zarar verdiği ormanları, kapitalistler en modern araçlarıyla yok etmeye devam etmektedir.Bu talanı kamufle etmek için ise on binlerce muhafaza memuru (ormancı), binlerce mühendis ve teknik eleman çalıştırarak sürdürmektedir.Yine devlet kendi kuşkularını yenemediği için bir

yöreden yetişmiş elemanları aynı yörede görevlendirmemektedir. Oysa devlete önerilen ormanı orman köylülerine emanet edilmesidir. O kadar bedeller ödeyerek oluşturulan orman ordusunun yerine orman içlerinde yaşayan orman köylülerine ormanı koruma görevi verilip onların yaşam düzeyleri düzeltilirse, o durumdan yararlanan köylüler ormanı devletin barbarlığından bile korur.vAslında bu yola gidilmemesindeki korku da budur. Devletin kendine bağlı elemanları olacak, yapılan usulsüzlüklere bilimsel kılıf uydurulacak ve talan sürüp gidecek..

Cezalar ve sıkı denetimler sonucunda orman köylüsünün arazileri küçüldükçe küçüldü. Çünkü çoğalan nüfus nedeniyle az olan tarım alanları parçalandı. Doğdukları toprakları terk edip göç edenlerin dışında kalanlar buralarda gündelik çalışan kölelere dönüştü. İlk zamanlar yaşları gençken ellerine gündelik para geçen orman kesim, istif ve fidanlama işçileri, yaşlar ilerledikçe o köle koşullarındaki işlere de rica minnet gitmeye başladılar. Çalışamayacak duruma gelenler ise çaresizlik içinde ölümü bekleyip, çalışan çocuklarının eline bakmaya başladılar. Çünkü devletin ana işveren olduğu orman kesim, fidanlama ve istifleme işlerinde insanlar ya dayıbaşı, ya sözüm ona kooperatif, ya da taşeronlar tarafından çalıştırılıp, hiçbir sosyal güvence sağlanmamaktadır. Bu tür ağır işlerde güvencesiz çalışmanın olanaksızlığını herkes bilir. Çünkü her an iş cinayetlerine uygun bir ortamda çalışılmaktadır.

Böyle bir devlet işletmesi olan Ordu’nun Kabadüz ilçesine bağlı Turnalık mevkiinde çalışan orman işçileri yıllardır hiçbir sosyal güvenceye tabi olmadan çalışmaktadırlar. Bu çalışmalar sırasında yaralanmalı ve ölümlü kazalarda oluşmaktadır. Yaralananlar biraz ses çıkarınca hastane masrafları ödenip, biraz da parasal yardım yapılarak susturuluyor. Bu tür ses çıkarmalar ise ağır yaralanmalar olmadığı sürece olmuyor. Çünkü ses çıkaranlar bu köle koşullarındaki işlere bile bir daha çağırılmıyor. Zaten bu köle koşullarındaki işlere bile kooperatif, dayıbaşı veya hatırlı birinin inayeti olmadan layık görülüyor insanlar. Ölümlü kazalarda ise yakınları ya çeşitli rüşvetlerle ikna ediliyor, olmazsa yakınlar sosyal güvenceye alınıp hiçbir yaptırıma gerek görmeden işler kitabına uyduruluyor..

Çeşitli sivil toplum örgütleri ve duyarlı kesimlerin çalışanlara bu koşullarda çalışmamalarını söyleyip, hak aramalarını önermelerine karşın, bu konuda işçilerden hiçbir ses çıkmadığı görüldü. Çünkü bundan önceki hak arama örnekleri ya kooperatif duvarına, ya dayıbaşı duvarına, ya da devlet duvarına çarparak geri dönmüş. Bu tür hak arayanlar devlet tarafından bozguncu ilan edilip itibarsızlaştırılmış, dayıbaşı tarafından işe çağırılmamış veya kooperatif tarafından ciddiye alınmamış. Oysa kooperatif orman işçilerinin oluşturduğu kuruluş. Öyle olmasına karşın üyelerinin haklarını koruma yerine devlete yaltaklanıp, “nasıl çıkar sağlarım”ın peşinde koşuyorlar. Bu da bize bu sistemde en demokratik kurumların bile nasıl kokuştüğünü gösteriyor.

Hal böyle olunca da insanlar çare-

siz; hiç değilse bu günü kurtarmak için, güvencelerini kendileri sağlayarak, yani çevikliğini ve dikkatini hiç kaybetmeden yaşam savaşımı veriyorlar... Örneğin araca tomruk yüklerken aksilik olunca bağırarak tomruğu birlikte bırakmak gerek. Aksi takdirde bırakan da, bırakmayan da tomruğun altında ezilebilir. Kesimde çalışanlar ağaçların hangi yöne devrileceğini doğru saptamak zorundalar, aksi olursa ölürlər. Kabuğu soyulmuş tomrukların gidiş güzergahını algılayamayanlar yamaçlarda paramparça olabilirler. Ufak tefek motor kesikleri, dal vurmaları, sıyrıklar, şişlikler, tırnak kopmaları, derinin soyulması v.b şeyler yaralanmalardan sayılmıyor. Onların tedavileri varsa kolonya sürme, yoksa tütün basma, o da yoksa yosun sarma, olmazsa da suyla yıkamayla hallediliyor..

Bu işletmelerde çalışanlardan Aydın Çapa bir kazada kopan elinden dolayı tek elle çalışmak zorunda. Sıradan burjuva devletlerde bile böyle sakat kalmış bir insanın tomruk kesim ve istifleme işlerini bir yana bırakın, devlet korumasına alınıp çalıştırılmaması gerek. Ama Aydın Çapa çalışmak zorunda olduğunu vurgulayıp ekmek parası diyor. Bunları konuşurken var gücüyle çalışıp işini aksatmamaya çalışıyor.Üç çocuğu olduğunu, onların okulları ve geçimlerini böyle çalışarak sağladığını söylüyor... Ama hak arama konusu aklına gelmiyor. Bu işe de şükür olsun derken, sanki gözleri kimi kime şikayet edeceğim der gibi bakıyor.Ya zaten tek kollusun seni işe almayız derlerse ne olacak ??.....

Turnalık mevkiinde kesim sırasında 42 yaşındaki 4 çocuk babası Emrullah Koç üzerine ağaç düşerek öldü. Asıl patron olan Orman işletme Şefliği ve dolayısıyla devlet hiçbir sorumluluğu almayarak, “bu tür olaylar bizim bilgimiz dahilinde cereyan etmiyor” diyerek işin içinden çıktı. Bunların bilgisi yoksa bu ürünleri hayaletler mi üretiyor? diyesi geliyor insanın. Ama öyle deseler de inanacak bir kitle var ne yazık ki.

Yine Turnalık mevkiî Seyit Obasında, üzerine tomruk düşüp ölen Coşkun Bodur’un eşinin, böyle çalışma mı olur, ben gitme dedim, kimse sesimizi duymuyor mu feryatlarını kimse duymadı. Geride eş ve çocuklar bırakarak genç yaşta yaşama veda etti Coşkun Bodur. Yine sorumlu yok. Yine kişinin dikkatsizliğine verilen ölümler.Yine devlet işletmesi ve yine katil devlet..

Bir başka ölümlü kaza ise yine Seyit Obasında ağaç kesimi sırasında Mustafa Okutan, ağır yaralı şekilde kesilen ağaçların altında çıkarılıp Ordu Devlet

Hastanesine kaldırıldı. Hastaneye kaldırıldığı günün akşamında beyin ölümü gerçekleşen Mustafa Okutan’ın yakınlarının örnek bir davranışla organlarını bağışlayıp, başka insanlara yaşam vermeye çalışması yürekleri acıttı. Hiç bir yararını görmediği dünyada belki de kendisini sömürenlere yaşam sağlayacaktı ölüleri..

“Ağır yaralanmalı, yaralanmalı ve ölümlü kazalar son birkaç yıldır sürekli artıyor. Bu konuda neler yapıyorsunuz ve ne diyeceksiniz ?” denilen Kabadüz kaymakamı,”yeni haberimiz oldu, araştırmalarımızı ve denetimlerimizi sıklaştıracamız” diyeli bir yıldan fazla oldu. Belki de o kaymakam değişti bile. Ama değişen bir şey yok.Yine insanlar kölece çalışma koşullarında yaşam savaşımı veriyorlar. Herkes kör, herkes sağır..İnsanlar yaralanıp ölüyorlar. Ölmeyenler de yaşlılık günlerinde daha kötü koşulların kendilerini beklediğini biliyor.

Bu ölümlü kazalardan en ilgi çekeni ise bir işçinin bu dünyadan borçlu gitmesiydi. Hem yaşamını sağlayıp, hem de kredi borcu ödemek için çalışan ve bu konuda isminin verilmesi istenmeyen bir ölümlü vakanın sonu trajikomik hale dönüşüyor. Ölen şahsa kredi veren banka kredisini alacak varis ararken mirassız biri olduğunu öğreniyor ve parasının peşine başka kanallardan düşüyor. Bakıyor ki ölümü bir iş kazasında olmuş. Patron arıyor bulamıyor. Sonunda devletin patron olduğunu saptayıp, devleti mahkemeye veriyor. Dava sonucunda yüklüce bir tazminat ve ölen şahsın yakınlarına sosyal güvence sağlanmasına neden oluyor. Tazminattan payına düşen bankaya veriliyor, kalanı da ölen şahsa. Sonunda iş kazasında ölen işçinin yakınları bankaya teşekkür ediyor. Çünkü onların banka kredileri olmayaymış, onların bu hakları alması ne mümkün olur, ne de akıllarına gelirmiş.

Görüldüğü gibi bu çağdaş köleciler, bu barbarlar en alttakileri binlerce kat daha fazla sömürüyorlar. Bu örgütsüz koşullarda tek başına kalmanın sorunlarını yaşıyor tüm toplum ve özellikle işçi sınıfı. Bu katil ve soygun düzeninin yok olması için örgütlü yaşam tek koşul..Tek yol ise işçi sınıfının politik örgütünün etrafında kümelenmek. Kurtuluş örgütsüz olmaz. Devrim olmadan da kurtuluş olmaz. Öyleyse Tek Yol işçi sınıfının politik örgütünün öncülüğünde Sosyalist Devrimdir. Bu soysuz düzeni tamir ederek yaşamı idame ettirmek olası değil artık. Çünkü her yama pislik, her yama sömürü getiriyor Sömürmek için ise ölümleri kaçınılmaz kılıyor bu sahtekarlar....

ABD Seçimleri Emperyalist Savaş ve İç savaş

Emperyalist savaş aynı zamanda bir iç savaştır. Bugün dünyada bölgesel bir paylaşım savaşı hüküm sürmektedir. Kapitalist dünyada devletler arasındaki eski denge bozulmuştur. Bozulan bu denge bugünkü kısmi ve bölgesel savaşlarla yeniden kurulamaz. Savaş büyüme ve genişleme özelliğini koruyor. Kapitalist dünyada ekonomi ve siyaset, genelleşme eğilimindeki savaşa göre yeniden dizayn ediliyor.

ABD seçimlerini bu çerçevede değerlendirmek gerekiyor. ABD’de seçimin iki önemli klasiği bu seçimlerde de tekrarlandı. Seçime katılım her zamanki gibi %50 civarında oldu. İki burjuva partisi arasında kurulan tahterevallide bu kez cumhuriyetçilerin tarafı ağır bastı. Ancak son ABD seçimlerine bu iki noktadan yaklaşıp bir şey değişmediğini söylemek son derece sığ bir yaklaşımdır. Önceki seçimlerden farklı olarak bu seçim, emperyalist savaş ve iç savaş konsepti altında gerçekleşti. ABD siyaseti bu konsept altında yeniden kuruluyor. Bu noktadan hareketle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz, seçimi kazanan Trump değil, ABD devletidir, savaş ve iç savaş konseptidir.

Siyasetteki bu değişim sadece ABD’ye özgü değildir; bütün kapitalist ülkeler bu süreçten geçmektedir. Daha şimdiden kapitalist ülkelerde siyaset bu konseptte göre şekilleniyor. Ekonomi ve siyasette olağanüstü hal uygulamaları “terörle mücadele”adı altında yürürlüğe sokuluyor. Burjuva temsili kurum-

lar devre dışına itiliyor; buna bir ekonomik, siyasal ve ideolojik bir saldırı eşlik ediyor. Bu koşullarda savaş ve iç savaş konseptini en iyi uygulanacak partiler iktidara getiriliyor. ABD’de başarı kazanan bu uygulamanın önümüzdeki dönemde bütün kapitalist ülkelerde uygulanacağına kuşku yoktur. Bu koşullarda seçimleri kimin nasıl kazandığı ve izlenecek politikada bir değişiklik olup olmayacağı konusunda ahkâm kesmek boş bir gevezeliktir.

Bugün savaşın başladığı ve bütün dünyayı etkisi altına alarak büyüdüğü koşullardayız. Bu koşullarda barış savunuculuğuyla yetinmek, savaşın nedenleri, kaçınılmazlığı ve gerçek bir barışa nasıl ulaşılacağı konusunda gerçekleri işçi ve emekçilerden saklamak onları aldatmaktır.

İşçi ve emekçiler elbette savaşa karşı çıkacak, ekonomik ve demokratik kazanımlarını savunmak için mücadele edecektir. Çünkü savaş, yaşam koşullarını daha da ağırlaştırarak ve fiziki varlıklarını yok ederek en başta işçi ve emekçileri ilgilendirmektedir. Ancak bu mücadele savaşın asıl nedeni ne kapitalist egemenliğe yönelmediği sürece, ne gerçek ve kalıcı bir barışa ulaşılabilir, ne de hak ve özgürlükler gerçek anlamda korunabilir.

Savaşın başladığı ve büyüdüğü bugünkü koşullarda proletaryanın devrimci siyaseti, barış üzerine anlamsız gevezelikler etmek değil, savaşın yarattığı ve yaratacağı koşullardan yararlanarak devrimci hazırlığa girişmektir.

“OHAL” Sermayenin Önünü Açıyor.

15 Temmuz başarısız darbe girişiminden sonra, 20 Temmuz darbesi ve arkasından ilan edilen OHAL kapsamında çıkartılan KHK-lerle, devletin tüm imkanları kendi deyimleriyle sermayenin önüne yatırılıyor. Çıkartılan torba yasalar, kamudan-özel sektöre sermaye akışını hızlandırıyor. Devletin gücünü arkasına alan sermaye, darbeden önce olumsuz çevre etkisi nedeniyle toplumsal bir muhalefete yol açan Cerattepe, Yeşilyol, Akkuyu vb. projelerinde tüm engelleri aşmış durumda. Rusya ile yaşanan krizden sonra hatırlarsak, turizm sermayedarları battık, bittik naraları atıyorlardı; onların da imdadına OHAL yetişmiş oldu.

Ege ve Akdeniz’in yeşil alanları sermayeye açılırken, yapılacak yatırımların mali kaynağı da devlet tarafından verilen teşviklerle karşılanıyor. Cumhuriyet gazetesinde yayınlanan haberde, Turizm databank verilerine dayanarak 2016’nın sekiz aylık döneminde konaklama sektöründe toplam değeri 1.95 milyar TL olan 119 yeni otel yapılacağı bildiriliyor. Kapitalizmin bir sermaye üretim sistemi olduğunu önümüze koyarsak, bu teşviklerin asıl kaynağının da, sürekli ve büyük oranlarda el konulan ödenmemiş emek olacağını görürüz.

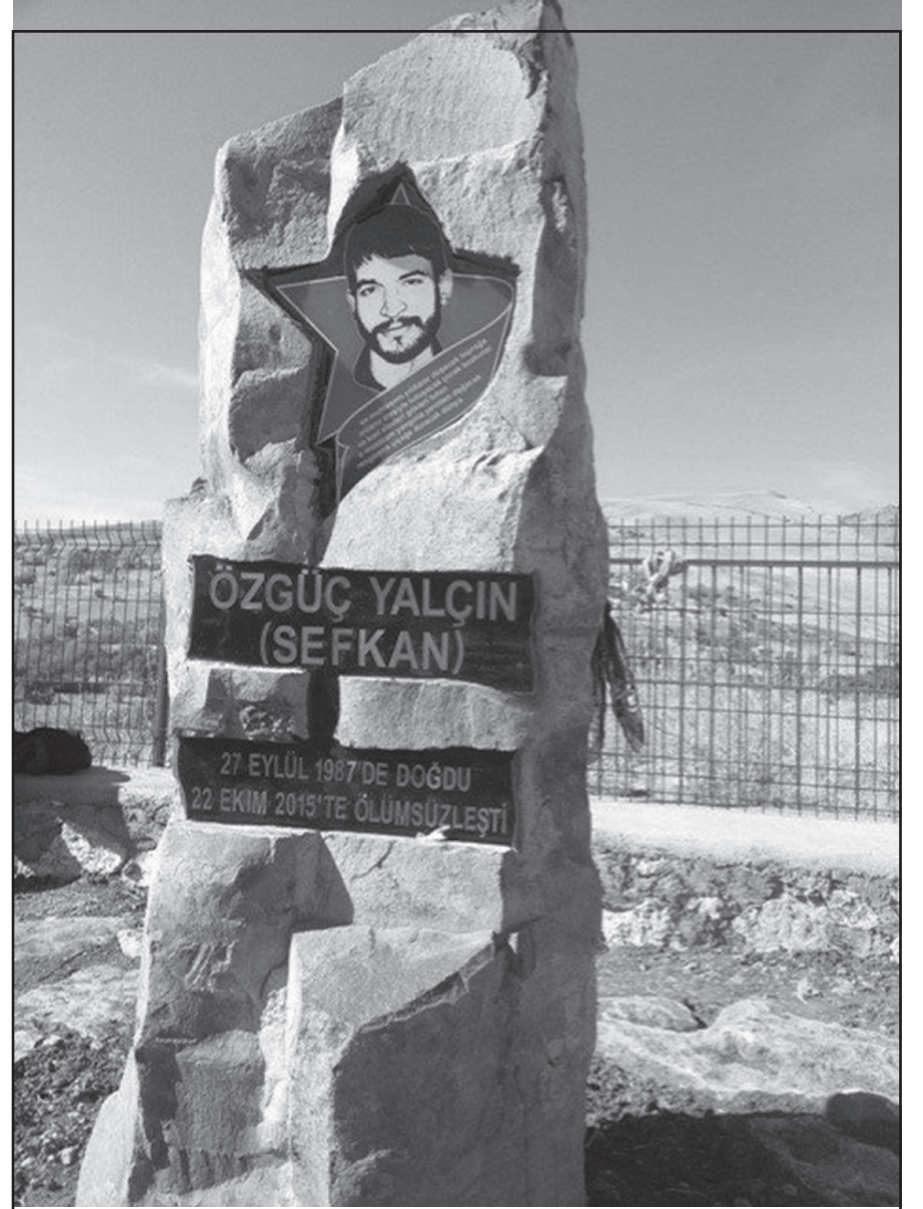
Burjuva devlet sermaye sınıfına şefkatle yaklaşırken, halklara, işçilere, emekçilere baskıyı şiddeti, zulümü ve yoksulluğu dayatıyor. OHAL ile birlikte Kürt halkına yönelik

baskıların dozu artırılırken, birçok sosyalist emekçi sudan sebeplerle işlerinden uzaklaştırılıyor, işçilerin güvencesiz çalışma koşulları daha da ağırlaştırılıyor.

Borçlanarak ve Daha da Yoksullaşarak ” Büyümek!”

Kapitalist sistem, burjuvaziye daha fazla kâr etme olanakları sunarken, işçileri ve emekçileri artan borç yükü ve yoksullaşan yaşam koşullarıyla sömürmeye devam ediyor.

Bankaların verilerine göre, bireysel kredi kullanan sayısı Temmuz 2016 itibarıyla 26 milyon 600 bin’e ulaştı, bir önceki yıla göre kullanılan bireysel kredi miktarı yüzde 13 artarak 1 trilyon 900 milyar oldu. Kullanılan kredi miktarlarında 0 - 5000TL kredi alanlar yüzde 52.2, 5000 - 25000 TL kredi alanlar ise yüzde 38.8 oluşturuyor. Kullanılan kredi miktarlarına bakıldığında, borçlananların işçi ve emekçilerden oluştuğu açıktır. Kredi kartı kullanımındaki ve borçlanma miktarındaki bu artış, kişilerin hesapsız harcamaları, beceriksizlikleriyle açıklamak doğru değildir. Kapitalizmin bir tüketim toplumu olduğunu kabul edersek, sonucun da kapitalizmin bir ürünü olduğunu kabul etmemiz gerekir. Kapitalizmin işçiye, emekçiye sürekli borç yükü ve artan yoksulluktan başka sunabileceği bir gelecek yoktur. Buradan hareketle, AKP hükümetinin “Büyüyoruz” sözü, işçi ve emekçiler için artan yoksulluk ve büyüyen borç miktarlarına bakıldığında doğrudur.

Özgüç Yalçın Mezarı Başında Anıldı

Geçtiğimiz yıl, iki arkadaşıyla birlikte, Dersim’in Pulur (Ovacık) ilçesi Şahverdi Köyü yakınlarında, kendilerine pusu kuran kolluk kuvvetleriyle girdiği çatışmada sonuna kadar çarpışarak yaralı olarak ele geçen ve yapılan işkencede bilgi vermeyince vahşice katledilen Özgüç Yalçın, ölümsüzleşmesinin birinci yıldönümü olan 22 Ekim’de, bütün yıldırma ve engelleme girişimlerine rağmen ailesi, yakınları, arkadaşları ve sevenleri tarafından Hozat’taki mezarının başında anıldı.

Anısı Sosyalizm ve Komünizm
Mücadelesinde Yaşatılacaktır

956’nın kasımında

fidel de içlerinde

82 kişi granma gemisinden
denize indi.....

fidel de içlerinde

82’nin 12’si sağ kalmıştı

fidel de içlerinde 12 kişiydiler
56’nın kasımında

fidel de içlerinde 150 kişiydiler
aralığında 56’nın

fidel de içlerinde 500 kişiydiler
şubatında 57’nin

fidel de içlerinde 1000 oldular
5000 oldular

fidel de içlerinde
fidel de içlerinde bir milyon yüz
milyon bütün insanlık oldular

yıktılar batista’yu

959’un ocağında ....

Ekim-Kasım-Aralık - 2016

4

SÖZ VE EYLEM

OKU OKUT

★ 20 Tem

★ Brexit

★ Empery

★ Aşama

★ Megak

★ Orhan I

KOMÜNİST
HAREKET

MSC/MEDLOG

Uluslararası taşımacılık tekellerinden biri olan Mediterranean Shipping Company'ye (MSC) bağlı olarak Türkiye'de faaliyet gösteren MEDLOG Lojistik firması, sendikalaşan işçilerini işten atmaya devam etmektedir.

DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'nda örgütlenen, MSC/MEDLOG işçileri, üyelik sürecini tamamlayarak çoğunluğu sağlayıp Çalışma Bakanlığı'na yetki başvurusunda bulunduktan sonra işten atma saldırıları ile karşı karşıya kaldı. İzmir'de başlayan işten çıkarmalar, diğer illere de yayılarak, sendikaya üyelik başvurusu yapmış işçilerin yanı sıra e-devlet şifresini vermek istemeyen işçilere de yönelerek devam etmektedir. Yaklaşık 35 gündür direnişlerini devam ettiren işçiler kararlı olduklarını, sendikal haklarından vazgeçemeyeceklerini belirttiler.

DİSK' bağlı Nakliyat İş sendikası-

dan yapılan açıklamaya göre, Gebze'den 7, İzmir'den 10, Mersin'den 1, İstanbul/Esenyurt'tan 13 ve Bursa/Gemlik'ten 4 olmak üzere toplam 35 sendika üyesinin işten atıldığı belirtildi. Sendikalı olan işçilere yönelik baskı ve tehditlerin de had safhaya ulaştığının ifade edilmesinden sonra açıklamada şu ifadeler yer verildi: "Sendikaya üye olmak anayasal bir haktır. Ancak işveren temsilcileri, özellikle baş şoförler, üyelerimize baskı yaparak sendikadan istifa etmelerini, aksi takdirde işten çıkartılacaklarını söyleyerek çeşitli tehditlerde bulunmaktadırlar. Ayrıca çalışanların e-devlet şifrelerini istemişlerdir. E-devlet şifresini vermeyenler de işten çıkartılmıştır."

MSC/MEDLOG bünyesindeki bütün işyerlerinin bundan sonra direniş alanı olacağı belirtilen açıklamada, atılanlar geri alınncaya, sendikalı ve toplu sözleşmeli olarak çalışıncaya kadar mücadele ve direnişin süreceği belirtildi.

Gemlik Gübre

OHAL yasalarını da arkasına alarak işçilere saldırılarını arttıran sermayeye karşı işçiler, daha iyi bir ücret, daha iyi çalışma koşulları için mücadelelerine devam ediyor.

Gemlik Gübre Fabrikası'nda Petrol İş Sendikası'na üye 335 işçi, 88 gündür grevi sürdürüyor. Toplu sözleşmede anlaşma sağlanamaması üzerine alınan grev kararı, kararlılıkla devam ediyor. 88 gündür sürdürülen grevin,

OHAL nedeniyle uygulanan baskılar sonucu kamuoyuyla paylaşımında ve grev konusunda yine kamuoyunu bilgilendirme noktasında sıkıntılar yaşanıyor. Sendikanın da bu konudaki pasif duruşunu eleştiren işçiler, 22 Ağustos'ta çıktıkları grevi ilk defa 18 Kasım'da fabrika dışına taşıyarak, grevle ilgili bildiri dağıtıp basın açıklaması yaptılar. Evrensel Gazetesi'ne röportaj veren bir işçi "Biz hakkımızı almak için mücadelemize sonuna kadar devam edeceğiz, sesimizi duyurmadan, sadece fabrika önünde nöbet tutmayla bu işin zor olduğunu görüyoruz. Sendikamız artık bu konuda bir şeyler yapmalı" dedi. Basın açıklamasında işçiler adına konuşan sendika genel sekreteri Ahmet Kabaca "Ülkeyi yönetenler bize, devlet OHAL'le kendini korumaya alıyor, OHAL'i kendine uyguluyor dedi. Ama biz OHAL yüzünden greve neden çıktığımızı halkımıza anlatamı-

yoruz, ama artık seyirci kalmayacağız, grevin başarısı için sesimizi her gün daha fazla çıkaracağız" dedi.

Mefro Wheels

Bilecik'te bulunan Mefro Wheels (Tekersan) fabrikasında çalışan işçiler, TİS görüşmeleri olumsuz sonuçlanınca 11 Kasım'da grev kararı aldılar. 26 Temmuz'da başlayan, Birleşik Metal İş Sendikası ile Metal Sanayicileri (MESS) arasında yürütülen toplu sözleşme süreci 23 Eylül'de anlaşmazlıkla sonuçlanmıştı.

Grev günü fabrika önünde toplanan işçilerle birlikte bir açıklama yapan Birleşik Metal İş Sendikası Başkanı Adnan Serdaroglu, 300 işçiyi ilgilendiren görüşmelerde uyumsuzluğun ücret ve sosyal haklar konusunda oluştuğunu ifade ederken, "Mefro işçileri sadaka değil, insanca yaşayabilecekleri bir ücret talep ediyorlar, işçiler taleplerinin arkasındadır.

Mefro işçileri, haklarını alana kadar mücadelelerini sürdüreceklerdir. Bütün değerlerin yaratıcısı olan işçiler ve emekçiler, hak etmedikleri yoksulluk koşullarında yaşamaya mahkum ediliyorlar. Gün sermayenin dayatmalarına karşı sesimizi duyurma ve tepkimizi ortaya koyma günüdür" dedi.

Günsan Direnişini Büyütelim!

Hatırlarsak; 29 Ocak 2015 grevinde, Schneider Elektrik, Schneider Enerji, Alstom ve ABB firmalarının patronları, işveren sendikası MESS'ten ayrıldıklarını açıklamışlardı. Daha sonrasında bu dört firma EMİS adıyla yeni bir işveren sendikası kurdular. Günsan Elektrik'in de Schneider Elektrik bünyesine katılmasıyla yürütülen TİS görüşmeleri yaklaşık 2200 işçiyi ilgilendirmektedir. Bu iş yerlerinde örgütlü olan işçi sendikası Birleşik Metal İş ile işveren sendikası EMİS arasında yürütülen TİS görüşmeleri uyuşmazlıkla sonuçlandı. Masa başında OHAL desteğiyle dayatmalarını sürdüren sermaye, fabrika içinde de baskılarını artırarak devam ettiriyor. Günsan Elektrik'te ise sendikaya üye oldukları için altı işçi işten atıldı. İşverenin bu tutumu karşısında çoğu kadın olan 200 işçi kendilerini fabrikaya kapatarak, işten atılan arkadaşlarının işe iadeleri için eylem yaptılar. Günsan işçilerinin eylemine Manisa ve İzmir'de bulunan Schneider işçileri de dayanışma eylemleri ile *destek oluyor*.

Yeniden “Dagenham”

1968 yılında İngiltere Dagenham’da bulunan Ford otomobil fabrikasında, dikiş maki-nalarında çalışarak koltuk üreten kadın işçiler, eşit işe eşit ücret için greve çıkarak, önce 1970’de İngiltere de daha sonra birçok kapitalist sanayileşmiş ülkede eşit ücret hakkını kazanmışlardı.

46 yıl sonra kapitalizmle mücadelede, tek başına ekonomik mücadelenin kapitalizmin sömürü çarkını terse çevirmeye yetmediği bir kez daha görülmüştür. Dünyada birçok ülkede ücretlerin belirlenmesinde cinsiyetçi ayırım had safhaya ulaşmış durumda. Ekim ayında İzlanda’da, kasım ayında da Fransa’da kadın işçiler eşit ücret hakkı için alan-lardaydı. İzlanda’da 1975’de de eşit ücret için alanlara çıkan kadınlar, yıllardır artarak devam eden ücret eşitsizliğini protesto ettiler.

7 Kasım’da Fransa’nın Paris, Toulouse, Nantes, Lyon ve Bordeaux kentlerinde kadın işçiler, ücret farklarını protesto eylemleri yaptılar. Fransa’da erkekler ile kadınlar arasın-daki ücret farkının yüzde 15 olduğu, bu durumun da kadınların erkeklere göre yılda 38,2 gün bedava çalıştıklarını gösterdiği, haber bültenlerinde yer alıyor.

Nereden Baktığınızı Biliyorduk, Nasıl Baktığınızı da Öğrendik.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği meclisinin raporunda, ekim ayında en az 165 işçinin, 2016 yılının ilk 10 ayında ise, 1596 işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği bildiriliyor.

Taşeron sistemi, güvencesiz çalışma koşulları, iş yerinde işçilere uygulanan mobing uygulamaları, iş cinayetlerinin meydana gelmesinde önemli etkenlerden. Sermaye dev-letinin hükümeti de, sermayenin çıkarına yaptığı özelleştirmeler, daha fazla sömürü için çıkarttığı yasalar, özellikle madenlerde yürürlüğe girmesi gereken iş güvenliği önlemleri-nin, hükümet tarafından sürekli ertelenmesi, iş cinayetlerinin en önemli sebebidir. Siirt’in Şirvan ilçesindeki Maden köyünde, Ciner Holding’e ait Park Elektrik A.Ş.’ye ait bakır madeninde 17 Kasım’da meydana gelen göçükte 16 işçi göçük altında kaldı. Gazetemiz yayına hazırlanırken henüz 7 işçinin cansız bedenine ulaşmıştı. Soma, Ermenek ve daha önceleri meydana gelen bütün iş cinayetlerinde olduğu gibi devlet, Siirt’te meydana gelen iş cinayetinde bir ihmal görmeyecek, suçlu olarak da işçileri görecektir. Sağlık Bakanı Re-cep Akdağ, göçük olan madende “dürbünle” yaptığı incelemede “ ben ihmal görmedim” diyerek bir kez daha, yetkili ağızdan iş cinayeti sonrası sermayeyi aklanmış oldu.

İzmir

İçişleri bakanlığının keyfi kararlarına bir yenisi daha eklenerek 11 Kasım 2016 günü bir çok demokratik kitle örgütü kapatılmış, yine birçok demokratik kitle örgü-tünün faaliyetleri belirli bir süreliğine durdurulmuştu.

İzmir Emek Barış Demokrasi Güçleri ve demokratik kitle örgütleri üyeleri bu

durumu protesto etmek için 14 Kasım 2016 günü akşam saat 18:30 da Alsancak semtinde bulunan, Konak belediyesi Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde bir araya geldiler.

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri, Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) Özgürlükçü Hukukçular Derneği (ÖHD) tarafından ortaklaşa gerçekleştirilen eylemde ‘Faşizme karşı omuz omuza’, ‘Susma sustukça sıra sana gelecek’ pankartları açılırken, sık sık ‘Kurtuluş yok tek başına; ya hep beraber, ya hiç birimiz’ sloganları atıldı.

Eylemde ortak metin okundu. ÇHD İzmir şube sekreteri Erdoğan Akdoğdu, kapatılan derneklerin tamamen keyfi bir biçimde kapatıldığını söyledi. Akdoğdu sloganlarla sık sık kesilen konuşması sırasında

“Kadın dayanışmasını ilmek ilmek örenler, istismara ve şiddete uğrayan çocukların hakları için mücadele edenler, her daim ezilenlerin yanında yer alan hukukçulardan olu-şanlar, işkence görenlerle dayanışanlar, kültür sanat çalışmaları yapanlar ve daha niceleri vardı” derken bu derneklerin sermaye tarafından kara para aklayan, halkın ekmeğinden çalan örgütlerden olmadığının özellikle altını çizdi.

Mühür vurulan dernekler arasında belediyelerin açmış bulunduğu ücretsiz etüt mer-kezlerinin de olduğunu hatırlattı. Ayrıca kapatılan derneklerin içerisinde çocuk istismar-cısı vakıfların olmamasının da düşündürücü olduğunu söyledi.

Erdoğan Akdoğdu konuşmasının son bölümünde, “Onların temel yanılgısı bizim ör-gütlerimize kapıdan girildiğini sanmalarıdır. Kapımız mühür vurulduğunda yok olacağı-mızı sanıyorlar” dedi.

Komünist Hareket ve GSB’ lilerin de yer aldığı eylem, ‘Faşizme karşı omuz omuza’, ‘susma sustukça sıra sana gelecek’ sloganlarıyla sona erdi.

HOPA

Hopa’da demokrasi güçleri, 9 Kasım 2016 Çarşamba günü “karanlığa teslim ol-mayacağız” diyerek Hopa’da demokrasi yürüyüşü yaptılar. Şehir merkezinde yoğun bir polis ablukası olmasına karşın yürüyüşten vazgeçmeyen yüzlerce Hopalı, Hopa meydanında toplanarak yürüyüş yaptı. Eylem sürerken gözaltı ve yasaklamalara kar-şı sloganlar atıldı.

Yürüyüşün sonunda kitleye Nurcan Altunkaya, “ülke AKP eliyle OHAL sayesin-de karanlığa sürükleniyor. FETÖ ile eylem birliği içinde bulunan yöneticiler, şimdi FETÖ’ yü bahane ederek onların mağdurlarına ve onlarla mücadele edenlere saldırıyor. Milyonlarca oy alan HDP’nin vekil ve eş başkanlarını tutukluyorlar. En küçük bir muhalif söz eden ana muhalefeti tehdit ediyor, gazeteleri kapatıyor ve yazarları tutukluyorlar. Kamu çalışanları ilgisiz bir şekilde görevden alınıyor. Bu koşullarda suskun kalmak karanlığa teslim olmak anlamına gelir. Onun için faşizme karşı bir-likte savaşmak zorunda” olduğumuzu vurguladı.

Eylem sloganlarla olaysız sona erdi.

Talip Amcamın Anısına, Özlemle...

Pınar Şahin

Evimiz her zaman kalabalıktı. Aslında üç kişilik bir aileydik ama üçümüzün yalnız olduğu çocukluk anım yok gibidir. Babamın dostları, arkadaşları ve yoldaşlarıyla geçerdik tüm zamanımız. Misafir deyince aklınıza şimdiki gibi, anlamsız hazırlıkların yapıldığı, yapmacık gösterişli enstantanelerle süslenmiş misafirlikler gelmesin. Gelişleri ev halkından birinin işten eve dönüşü gibi karşılanırdı. Hepsisi amcamdı, teyzemdi, ablamdı, abimdi. Yıllar sonra bile hâlâ anlamsız bulduğum kan bağı hissini o günlerde kaybetmiş olmalıyım. Kırklı yaşlarımı yaşadığım şu günlerde kan bağım olan bir çok insanın adını bile bilmeyişim, birine yakınım diyebilmek için o içtenliği, samimiyeti arayışım o günlerin mirasıdır sanırım.

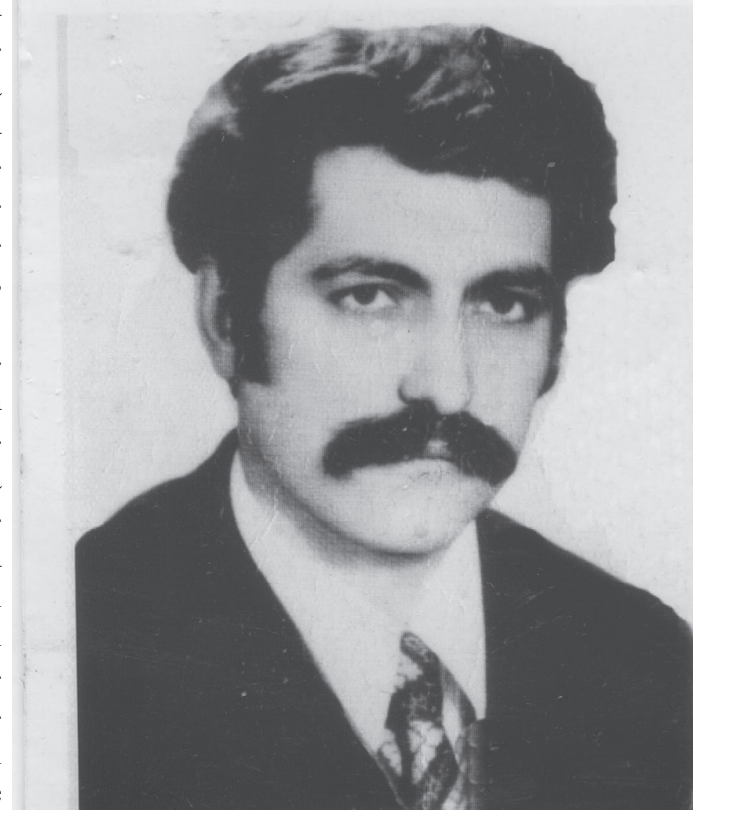
Bütün gün yaptığım haylazlıklardan sonra erkenden uyuyup kalırdım akşamları. Gece yarısına doğru uykumu alıp uyandığımda salondan gelen sesler ve taze demlenmiş çay kokusu içimi huzur doldururdu. Çocukluğunu hatırlayanlar bilir, gece uyanan bir çocuk için en can sıkıcı şey, evde hayatın durmuş, herkesin uyuyor olmasıdır. Ben bunu pek yaşamadım, amcalarım ve teyzelerim az uyurdu, geceleri evimiz gündüzlerden daha hareketliydi. Pek anlayamadığım şeyler konuşurlardı, anlamazdım ama önemli şeyler konuşulduğunu yüzlerindeki endişeden anlardım. Bu gecelerin bazılarında Talip Amcam da olurdu. Uyku mahmuru gözlerim, paçasının biri sıyrılmış pijamam ve elimde sürüyerek taşıdığım pelüş zürafamla salona girdiğim zaman o endişeli yüzü bir anda umut dolu bir gülümsemeyle aydınla-

nırdı. Konuşmaya kaldıkları yerden devam eden olursa tatlı sert bir ses tonuyla uyarırdı: “Pınar da aramıza katıldı.” Bir süre gündem ben olurdum. O birkaç dakika önce dünyanın geleceğini konuşan, endişeyle çözümler arayan kocaman insanlar bir anda benim anlattığım çocuk saçmalarıyla ilgilenmeye başlardı. Önemseni-yordum, o zaman buna böyle dendiğini bilmiyordum ama adı her neyse hoşuma gidiyordu. Talip Amcam hemen kalkıp camı aralar, eliyle sigara dumanlarını camdan kovardı. Sigaranın benim için iyi bir şey olmadığını ilk o davranıştan anlamıştım.

Olmazı oldurmaya çalışan arsız çocuk tutturmalarım pek yoktu, halden anlayan bir çocuktum ama yine de her çocuk gibi bazen bir şeyleri çok istediğim olmuştur. Bir gün İKD çıkışında şu anda ne olduğunu hatırlayamadığım bir şey istedim annemden. Almadı ya da alamadı. Tutturmadım ama üzüldüğümü hatırlıyorum. Sonra Talip Amcayla karşılaştık Kızılay’da. Hemen anladı üzgün olduğumu. Ben inkar etmeye çalışsam da annem anlattı neden üzüldüğümü. Eğilip yanağımdan öptü “Gel seninle her zaman yapamadığımız bişey yapalım.” dedi. Elimden tutup bir oyuncakçı dükkânına götürdü beni. “Hadi buradan en beğendiğin şeyi al”. O an hissettiğim şeyi yazarak anlatmam mümkün değil, her çocuk hayatında bir kez olsun yaşamalı bu duyguyu. Sanırım tüm raflardaki tüm oyuncakları tek tek inceledim, hangisini seçeceğime karar veremediğimden değil, sadece o an yaşadığım sevinci uzatmaya çalışıyordum. Sabırla bekledi oyuncağımı seçmemi. Oyuncakçı sıkılmış olacak ki arada bir sarı saçlı, mavi gözlü göz

alıcı bebekler gösteriyordu överek. Sertçe uyardı oyuncakçıyı, “Bırakın rahatça seçsin kızım.” Sonra onu gördüm. Sanki yıllarca aradığım bir şeyi bulmuşçasına koşarak gidip aldım yöresel kıyafetler giydirilmiş el yapımı o köylü kızını. “Bunu istiyorum.” Oyuncakçının ve Talip Amcamın neden şaşırdıklarını oyuncakçıdan çıktıktan sonra babama anlatırken anlamıştım. Kız çocuklarının çoğu o yapma sarı saçlı, mavi gözlü gösterişli bebekleri tercih ederlermiş. Ben farklıymışım, özel bir çocukmuşum. Bunları söylemişti Talip Amcam. Sesinden ve bakışlarından anlıyordum bunların övgü olduğunu. Kucağımda sınıksı sarıldığım köylü kızı bebeğimle eve giderken hep bunu düşündüm. Ben farklıydım ve bu iyiydi. Sıraya ve sürüye katılmayı hayat boyu reddeden, beni yapan içimdeki o asi kız o gün doğdu sanırım.

O günden birkaç ay sonraydı, hangi söz dizimi içinde, kimin ağzından, nasıl duyduğumu hatırlamıyorum ama “Talip’i Kurşunladılar.” sözü halen yankılanır kulağımda. Kurşunlanmanın ne olduğunu anlamış mıydım, yoksa söyleyenin sesindeki dehşetten mi sezmiştim bilmiyorum, ama hissetmiştim Talip Amcamın artık olmadığını. İlk ölümümdü benim, ilk kaybımdı. Köylü kızı bebeğime sarılıp “hayır onu kurşunlamadılar, kurşunlamadılar..” diye ağlayarak isyan ettiğimi hatırlıyorum.

Gerçekleri reddederek olanı değiştirebileceğime inandığım yaştaydım henüz.

O geceden sonra uyansam da yataktan çıkıp salona gitmedim geceleri. Sanırım çocuk sevincimi yitirmeye, büyümeye başlamıştım.

Talip Amcam, baba yarım, arkadaşım; seninle daha çok anı biriktirebilirdim, daha net hatırlayabildiğim gülümseyişlerin olmalıydı belleğimde, henüz altı yaşındayken öğrenmek zorunda kalmamalıydım, dünyayı daha iyi bir yer yapmak için çalışanlara yaşama hakkı tanınmadığını.

Ve bu dünya çocukları sevenlerin kurşunlanmadığı bir dünya olmalıydı...

Olmalı...

Olaçak...

99. Yıldönümünde Ekim Devrimi

“1917 Ekim Devrimi”nin 99. Yıldönümü,

*Dünyanın tüm proleterlerine,

*Tüm dünya emekçilerine

*İlerici insanlığa ve

*Proletaryanın en özverili, en bilinçli ve en yiğit oğulları ve kızları olan komünistlere kutlu olsun!

Ekim Devrimi 20. Yüzyıl’a damgasını vurdu. 21.’ye de damga vuracak; çünkü biz o gün vardık, bugün de varız, gelecekte de çok daha güçlü ve muzaffer olarak hep var olacağız!

“Bu ilk zafer, nihai zafer değil henüz. (...) Biz başlangıcı yaptık. Ne kadar zamanda, ne zaman, hangi ulusun proleterleri bu eseri sonuna vardırırlar, bunun önemi yok. Önemli olan buzun kırılmış, yolun açılmış ve gösterilmiş olmasıdır.” **Lenin**

KIŞLIK SARAY

...

Kışlık Saray’da Kerenski.

Smolni’de Sovyetler

ve Lenin,

sokakta o n l a r .

O n l a r biliyorlar ki, O :

“- Dün erkendi, yarın geç.

Vakit tamam bugün,” dedi.

O n l a r : “- Anladık,

bildik,” - dediler.

Ve hiçbir zaman

bildiklerini bu kadar

müthiş ve mükemmel

bilmediler...

...

Ve Neva nehrinde buzlar

kızarıırken

o n l a r bir çocuk gibi

iştihali

ve rüzgâr gibi cesur,

Kışlık Saray’a girdiler.

Demir, kömür ve şeker,

ve kırmızı bakır,

ve mensucat,

ve sevdâ ve zulüm ve hayat,

ve bilcümle sanayi

kollarının,

ve küçük ve büyük

ve Beyaz Rusya

ve Kafkasya, Sibiryâ

ve Türkistan,

ve kederli Volga yollarının

ve şehirlerin bahtı

bir şafak vakti

değişmiş oldu.

Bir şafak vakti karanlığın

kenarından

karlı çizmelerini o n l a r

mermer merdivenlere

bastıkları zaman...

Nazım Hikmet

Samsun

Samsun'da kadınlar 18 Kasım günü, İstiklal Caddesi; Süleymaniye Geçidinde meclise sunulan cinsel istismar yasasındaki istismarcının cezasının ertelenmesi ve dolayısıyla affedilmesiyle ilgili yasayı protesto etmek için toplandılar. Güvenlik şube müdürü, Turgay Beğen, OHAL nedeniyle bu eylemin yapılamayacağını anons ederek, eylemcilerin pankart açmadan ve slogan atmadan dağılmasını istedi.

Kadınlar dağılmamakta direnince, tekrar anonsla müdahale edeceğini vurgulayan güvenlik şube müdürü, daha sonra kadınlara saldırı emrini vererek, eylemcilerden 12 kadını yaka paça göz altına aldırdı.

Kadınlar saldırıya sloganlarla karşılık vererek dağılmak zorunda kaldılar. Göz altına alınan kadınlar ise, sağlık kontrolü için hastaneye götürülüp, oradan sorguya alındılar...

Artık devlet en insancıl gösterilere bile tahammül edemeyeceğini gösteriyor. Giderek tüm ahlaksızlıkların yasal kılıflarla bezendiği mafyatik devlet yapısını ille-rimize kadar yaşayacağımız günlere doğru yol alıyoruz.

Ordu

Ordu Demokrasi Platformu (ORDEP), 9 Kasım 2016 Çarşamba günü gazetelerin kapatılmasına, yazarlarının tutuklanmasına, bilim insanı ve akademisyenlerin itibarsızlaştırılmasına, politikacıların ve muhaliflerin tutuklanmalarına karşı tepki vermek için basın toplantısı yaptı.

ORDEP adına konuşan Av. Haluk Türkmen “freni patlayan kamyonun korkmuyoruz. Düşüncelerini beğensek de beğenmesek de, politikacılar, yazarlar, bilim insanları, akademisyenler tutuklanıyor. Gazeteler kapatılıyor. Yani yönetenler freni patlamış kamyon gibi önüne geleni ezip geçiyor.

Bunlara sessiz kalırsak sıranın hepimize geleceğini bilerek, bizler ORDEP olarak bu baskı ve saldırıların karşısında duracağız. Çoğunluğun her şeyi yapamayacağını göstermek için tepkisiz kalmadığımızı göstereceğiz” dedi.

Eğitim Sen 1. Nolu şube başkanı Bahir Akkan ile Söyleşi

İşbaşı Gazetesi: 20 temmuz darbesi sürecinde Eğitim Sen sendikasının adeta baskılanması ve üyelerinin soruşturmalara uğraması, açığa alınması söz konusu, bu duruma karşı, Eğitim Sen olarak nasıl bir mücadele hattı öneriyorsunuz?

Bahri Akkan: AKP devletle iç içe geçmeye başladıktan sonra tüm politikasını ötekileştirme üzerinden kurmaya başlamış ve sürekli olarak düşman yaratan bir pozisyon alarak politikalarını sürdürmeye çalışmaktadır. İlk önce bir çok Fetullah'çı olarak tabir edilen insanlara yönelik başlamış gibi görünen görevden almalar, bu gün Eğitim Sen üyelerine doğru uzanmıştır.

Darbe sürecinin bir devamı olarak bu gün emekten yana olan, AKP hükümetine muhalif olan tüm unsurlar AKP hükümetinin hedefi ve saldırısı altındadır. Bu gün çeşitli terör örgütleri bahane edilerek eğitim alanında çalışan insanların örgütlülüğü dağıtmaya çalışılmaktadır. Yaratılan hava sonucu Eğitim Sen üyeleri korkutularak sendikalarından uzaklaştırılmaya çalışılmaktadır.

Bu süreçte esas olarak ilk andan itibaren toplumun tüm muhalif unsurları bir araya gelerek örgütlü bir tepki ortaya koyabilselerdi bu gün gelinen nokta itibarı ile daha fazla yol alınmış olabilirdi. Ancak süreç devam ediyor belki birçok fırsat kaçırılmış olabilir ancak bu saldırı sürecini boşa çıkartacak adımlar pek ala atılabilir.

İşbaşı Gazetesi: AKP hükümetinin açığa aldığı öğretmenlere ve diğer eğitimcilere bakıldığında İzmir ilinin de

bu sürecin dışında kalmadığı hatta AKP hükümetinin bu alana yönelik saldırılarında pilot bir il olduğu söylenebilir mi?

Bahri Akkan: İzmir özelinde yürütülen baskı görevden alma ve açığa almalar darbe sürecinden çok önceden başlamıştı. AKP hükümetleri bu bölgeye özel bir önem atfederek baskı ve saldırı politikalarını sürdürmekteydi.

Özellikle 10 Ekim Ankara katliamı sonrasında başlayan ve halen devam eden saldırılar ilkönce yürüyüşlerin engellenmesi ile başlamış daha sonra basın açıklamaları yapılması engellenmiştir. Son olarak da anmalar dahi yapılamaz hale gelmektedir. Bu engelleme politikaları devlet şiddetinin her gün daha da artmasına neden olmuş artık her basın açıklaması saldırı ve gözaltılarla bitmeye başlamıştır.

İşbaşı Gazetesi : AKP hükümetinin Eğitim sen üyelerine yönelik saldırılarının arka planında ne tür hedefler söz konusudur?

Bahri Akkan: Bilindiği gibi 1960'lı yıllarda Harun Karadeniz'in bir tespiti vardı” eğitim üretim içindir” sloganı yerli yersiz doğru yanlış her yerde kullanılırdı. Bu gün egemen sınıf, sorunsuz, her denileni yapan bir toplumsal yapı istediği ölçüde, sömürüyü daha da fazlaştırabilmek için, dini eğitimi yaygınlaştırarak kafasını kaldırmayan kitleler yetiştireceğini düşünmektedir. Bu amaçla da eğitim sistemini sömürünün çıkarlarına göre yeniden düzenlemeye çalışmaktadır.

Tüm okulları imam hatipleştirmeye çalışmaktadır. Fetullahçılara karşı mü-

cadele ediyoruz diyerek kaldırdıkları dersaneler bu gün özel okul haline getirilerek eğitim özelleştirilmektedir. 15 temmuz darbe girişimi süreci, fırsatı ganimet bilinen eğitim sisteminde bu güne değin yapamadıkları özelleştirmeleri bu yolla sürdürmektedirler. Bu yolla kurmuş oldukları bir vakıfları dahi vardır. TÜRGEV vakfı eğitimin özelleştirilmesi sürecinde ortaya çıkacak olan pazar ve rantı kontrol etme amacıyla kurulmuştur.

Eğitim Sen sendikasının bu güne değin ortaya koymuş olduğu mücadele, bu sürecin gerçekleştirilmesini zorlaştıran engelleyen bir işlev görmüştür. Çünkü Laik, çağdaş, bilimsel, anadilde eğitim talebinin yükseltilmesi onların bu politikalarının uygulanmasını zorlaştırmaktadır. Eğitim Sen bu özelleştirme sürecine cepheden karşı çıkan bir duruş sergilemektedir. Bu alanda AKP destekçileri dışında kalanların hegemonyası bir biçimde engellenerek yeni devşirilmiş kadrolarla bölgenin eğitiminin yeniden düzenlenmesi amaçlan-

maktadır. Bu nedenle de Diyarbakır ve birçok ilde Eğitim Sen üyelerinin açığa alınmasındaki niyet başkadır. AKP hükümeti karşısında duracak güç istemektedir. Laik, çağdaş bilimsel eğitim yanlısı unsurlar halen onlar için bir tehdit işlevi görmektedirler.

İşbaşı Gazetesi : Bu süreçten tabiri caizse bu korku tüneline nasıl çıkılabilir?

Bahri Akkan: Başta da söylediğim gibi AKP nin saldırı politikalarında İzmir pilot il seçilmiştir. Bir farklı algı yaratılarak toplum mühendisliğinin değişik örnekleri ile karşı karşıyayız. Bizlere düşen görev bu ablukayı, bu baskı ve şiddet politikalarını emek barış demokrasi güçlerinin en geniş birlikteliğini sağlayarak dağıtmaktır. “Laik, bilimsel, parasız eğitim ve barış he-men şimdi” talebini yükseltebildiğimiz oranda ne diktatör kalır ne saray ne de saltanat

İşbaşı Gazetesi : Söyleşi için teşekkür eder, çalışmalarınızda başarılar dileriz.

ABD, Norveç'e Deniz Piyadeleri Göndermek İstiyor

Norveç, NATO'nun Rusya'yı kuşatmasını daha ileriye götürmek için ABD'nin ülkeye deniz piyade birlikleri gönderme talebini tartışıyor.

Norveç, NATO'nun Rusya'nın sınırını ABD müttefik askeri varlıklarıyla kuşatmak için uzun süreli amacını gerçekleştirmek üzere topraklarında "rotasyonel temelde" 300 kadar deniz piyadesini konuşlandırmasına izin verilebilir.

Deniz Piyadeleri, Norveç'teki Trondheim kentinin hemen dışında, Rusya'dan sadece 100 kilometre uzaktaki bir hava alanı olan Vaernes'de konuşlandırılacaklar. Rusya'nın hiçbir şekilde sınır komşusu olan Norveç ya da diğer ülkeleri tehdit etmemesine rağmen NATO, bu hareketin "Rusya'nın saldırganlığını" caydırmak için uzun süredir devam eden bir çabanın parçası olduğunu iddia etti. NATO, 2014 yılında Rusya'nın Kırım'ı ilhak etmesine yol açan Ukrayna darbesi sonrasında Rusya ile olan işbirliğini sona erdirmişti. Norveç Savunma Bakanlığı sözcüsü Ann Kristin Salbu, deniz piyadelerinin ülkede geçici olarak bulunacakları için "süreklili konuşlandırma olmayacak" dedi ancak, bu konuşlandırmada herhangi bir zaman çizelgesi belirtilmedi.

Geçtiğimiz hafta halka açıklanınca ya kadar Norveç hükümetinde birçok

yetkili bu plandan haberdar değildi. Yerel basında çıkan haberlere göre, Dışişleri ve Savunma Komitesi üyeleri uzunca bir süre planlama aşamasında olan planın farkında değildi. Bu planın, yürürlüğe girmeden önce önce birkaç siyasi partinin muhalefetiyle karşı karşıya kalacağı Norveç Parlamentosu tarafından onaylanması gerekmektedir. Ancak ABD'li yetkililer, Norveç'te 300 Amerikan denizcisinin bulunmasının "yararlı" olacağını savunuyorlar. Nor-

veç'te halihazırda NATO silahları depolanmaktadır ve bazı raporlara göre, 15.000 ABD Deniz Piyade'sini desteklemek için yeterli askeri ekipman bulunuyor.(...)

Bu hareket, kuşkusuz, Rusya ve Norveç arasındaki gerginliği daha da tırmandıracaktır çünkü bu ülkede herhangi bir ABD askeri birliğinin bulunması, Norveç'in 1949 yılında topraklarına yabancı asker konuşlandırmayacağına dair verdiği sözü bozmuş olacak. An-

cak verilen söz, Norveç'in herhangi bir tehdit hissetmemesini şart koşuyordu. Norveç, Rusya ya da herhangi bir başka ülke tarafından bir tehdit hissettiğini açıkça ilan etmedi. Öte yandan NATO, önümüzdeki Mayıs ayına kadar Baltık bölgesindeki Rusya sınırına 4.000 asker daha gönderme planlarını açıkladı. NATO'nun Avrupa kuvvetleri komutanı olan Çek Ordusu'ndan General Petr Pavel'e göre, birlikler "caydırıcı güç ve gerekirse bir savaş gücü" olarak görev yapacaklar.

2014 yılındaki Ukrayna darbesinden sonra NATO, Hitler'in Sovyetler Birliği'ne saldırdığı 1941 yılından bu yana görülmemiş bir askeri birikimi organize etti. Rusya, bu askeri yığınak konusunda diken üzerinde olup birçok kez, yanıt vermekle tehdit etmişti, ancak nispeten yakın zamana kadar Batı sınırını askeri bakımdan tahkim etmeyi ihmal etti. Bu askeri yığınak ayrıca Suriye ihtilafında birbirlerini IŞİD'e yardım etmek ve gereksiz yere sivilleri öldürmekle suçlayan ABD-Rusya ilişkilerinde giderek daha tehlikeli gelişmelerle çakışmaktadır. ABD'nin egemenliğindeki NATO'nun yaraya tuz basmasıyla birlikte, Rusların en kötü senaryoya - NATO ile çıkarlarına karşı olanlar arasında kapsamlı bir küresel savaşa -- hazırlanmaları hiç de şaşırtıcı değil.

True Activist

İtalya

İtalyan protestocular, Floransa'daki hükümet karşıtı gösteride polislerle çatıştı

İtalya'nın Floransa kentinde düzenlenen kitlesel bir mitingde protestocularla polis arasında şiddetli çatışmalar

oldu. Matteo Renzi hükümetine karşı Ekim ayından bu yana devam eden protesto gösterilerinde, ilk kez şiddetli çatışmalar yaşandı.

Yerel basında çıkan haberlere göre, yüzleri maskeli bir grup gencin polise saldırmasıyla başlayan karışıklıklarda en az üç polis memuru yaralandı. Karışıklığın kitlesel çatışmaya dönmesiyle protestocular polise parke taşları, havai fişekler ve sopalarla karşı koydular.

Protestolar, İtalya Başbakanı Matteo Renzi'nin, partisinin bölgedeki yıllık kongresinde iktidardaki Demokrat Parti destekçileriyle geleneksel bir toplantı düzenlediği sırada meydana geldi. Protestocu gruplar toplantının yapıldığı

binaya yürümek istediler fakat polisler tarafından durduruldular. Birkaç protestocu tutuklandı.

"Renzi'ye Hayır!, Referanduma Hayır! " yazılı pankartların taşındığı gösteride ayrıca "Renzi'ye hayır " ve"

Floransa Hayır diyor" sloganları atıldı. Mitinge, Venedik ve Campania ve Marche bölgelerinden de katılım oldu.

Başbakan Renzi tarafından önerilen Senato'nun rolünü azaltmayı ve bölgesel hükümet yetkilerini kesmeyi öngören anayasa reformu referandumunun 4 Aralık'ta yapılması planlanıyor. Hükümetin planları, anayasa reformunun demokrasiyi kısıtlayacağı ve hükümetin elinde aşırı güç yoğunlaşmasına neden olacağını düşünen İtalyanların öfkeli tepkilerine yol açtı.

Floransa'daki gösterileri örgütleyenler, 24 Kasım'da Roma'da bir "büyük gösteri" yapacaklarını açıkladılar.

Güney Kore

Güney Kore'de binlerce kişi Devlet Başkanı Park Geun-hye'i istifaya çağırıyor.

12 Kasım 2016

Güney Kore basını, bir milyon kişinin Devlet Başkanı Park Geun-hye'nin istifasını talep etmek için Gwanghwamun Plaza'da toplandığını bildirdi. Güney Kore'nin Haziran 1987'deki demokratik ayaklanma sonrasında gördüğü bu en büyük protestoya, muhafazakarların kaleleri olan Busan ve Daegu da dahil olmak üzere ülkenin dört bir yanından katılım oldu.

Park, resmi bir hükümet görevinde bulunmayan yakın arkadaşı ve sırdaşı Choi Soon-sil'in öncülüğündeki bir tarikat tarafından kontrol edilmekle ve bu tarikatın devlet işlerine karışmasına izin vermekle suçlanıyor.

Yerel medya ve muhalefet partileri Choi'nin ayrıca Park'la olan ilişkisini kullanarak kendisine ait vakıflara milyonlarca

dolar bağış topladığını ifade ediyorlar.

Konuyla ilgili olarak Park'ın iki eski yardımcısı tutuklanırken, savcılar Choi için de suistimal ve dolandırıcılık suçlamasıyla tutuklama emri çıkardı.

Mavi Saray'a giden yolda protestocular Gyeongbok Sarayı yakınlarındaki bir polis otobüsü barikadı tarafından engellendi. Başkanlık konutuna yürümek isteyen göstericiler, polis barikatlarıyla durduruldu.

Başkanlık konutundan henüz cumhurbaşkanının istifasına yönelik çağrılara karşı resmi bir yanıt verilmedi. .

Gwanghwamun Plaza'daki 150.000 işçinin arasında 35.000 kamu sektörü ve ulaştırma çalışanı, 20.000 hükümet çalışanı, 15.000 metal işçisi, 15.000 hizmet çalışanı, 10.000 öğretmen, 5000 sağlık ve tıbbi çalışan bulunduğu belirtilirken, Kore İşçi Sendikaları Konfederasyonu, Park Geun-hye'nin istifa etmeyi reddetmesi durumunda genel greve gideceğini bildirdi.

Türkiye ve Bir Sonraki Savaş

4 Kasım 2016 “Information Clearing House” - Türkiye Cumhuriyeti, bir serseri mayın gibi; kısa vadede, Amerika Birleşik Devletleri’nin (ABD) kuzey Suriye’yi bombalamasına yardımcı olan , fakat uzun vadede de büyük bir sorumluluk sağlayarak bölgede mücadele bastırmayı amaçlayan herhangi bir nihai çözüme gelince büyük bir engel haline gelmiştir.

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, hem Temmuz ayındaki askeri darbe teşebbüsüne gösterdiği aşırı abartılı tepkiyle hem gerçek düşmanlarını ve hem de suçlu olmayan karşıtlarını yok etmek istiyor. Kendisine verilmiş olan olağanüstü hal yetkileri yakın zamanda genişletildi. 37,000 kişiyi, herhangi bir yargılama ihtimali olmadan göz altına almak, 100,000’den fazla hükümet görevlisini işten atmak veya tutuklamak, gazete ve televizyonları ve okulları ve üniversiteleri kapatmak ve ülkedeki Kürt azınlığa karşı giderek daha kanlı bir hal alan bir savaş bir başlatmak için darbeden önce hazırlanmış olan bir düşman listesini kullandı.

Kürtlerin yoğunlukla yaşadıkları güneybatı Türkiye’de toptan işten çıkarmalar ve belediye başkanları da dahil olmak üzere öğretmenler, bürokratlar ve seçilmiş yetkililer görevden alınmış, hatta tutuklamalar olmuştur. Bunların yerine Ankara’dan atanan, hükümete sadık ancak genellikle işlerinin gerektirdiği eğitimden yoksun insanlar tayin ediliyor.

Erdoğan’ın intikam arzusu çok yoğun. Ülke dışında Türk büyükelçilikleri ve konsolosluk -larına “hükümete sadık olmayan” vatandaşların listelerini derlemeleri emredildi.

Türkiye’de yanlış gazeteleri veya kitapları okumak işten atılmaya, ya da hapsedilmeye yol açarken, parlamento-daki muhalifler susturuluyor ve terörist olarak adlandırılıp tutuklamayla tehdit ediliyor. Gözaltına alınanların işkence, dayak ve hatta tecavüze maruz kaldıkları bildiriliyor ve Erdoğan darbeye katılan subaylar için ölüm cezası çağrılarını destekliyor.

Ve ayrıca Erdoğan’ın kendisi, ailesi ve yakın dostlarının karıştığı yolsuzluklar devam ediyor. İran’a yaptırım altında iken Türkiye yasadışı olarak İran petrolünü satın aldı ve Erdoğan’ın oğlu Bilal’in tankerleri bu petrolü satılmak üzere Doğu Asya’daki pazarlara taşıdı. Hatta bir defasında polis baskını korkusuyla Erdoğan, oğluna telefon ederek, kasalarında tüm parayı oradan alıp başka bir yere saklamasını söyledi.

Şimdi, hükümet, hiçbir delil ortaya koymadan darbecilere yakın olmakla suçlanan iş adamlarını tutuklayarak, bunların şirketlerine ait milyarlarca dolarlık mal varlıklarına el koyuyor. Bu mal varlıkları “geçici” olarak Erdoğan’ın siyasi ortakları tarafından yönetiliyor. (.....)

Uzun bir süreden beri Erdoğan’ın giderek daha saldırganlaşan dış politi-

kasını, muhtemelen Kuzey Suriye, Irak ve batı İran ile Türkiye’nin bazı bölgelerini birleştirme amacı güden bağımsız bir Kürt devletinin oluşturulması korkusu yönlendiriyor. Nitekim, aslında Erdoğan’ın yakın tarihte İslam Devleti’ne (İŞİD) karşı mücadeleye katılması, İŞİD yerine çoğunlukla ABD’nin terörist gruplara karşı en etkili savaş gücü olarak gördüğü Kürt milislerini hedef almayı amaçlayan kasıtlı bir yanlış yönlendirmedi.

Daha da rahatsız edici olan şudur: son gelişmeler Ankara’nın Irak’ta Musul dahil, Suriye’de Halep’in hemen

kuzeyindeki Türkiye’nin mevcut sınırlarına bitişik olan Osmanlı İmparatorluğu’nun eski parçaları ve Yunanistan’ın bazı kısımları üzerinde iddiaları olduğunu düşündürmektedir. Erdoğan komşu devletlerdeki “Türkleri” korumanın kendi sorumluluğu olduğunu iddia etti; bu, Kürtlerin denetimindeki bölgeleri bombalamayı haklı göstermek ve küçük bir Türkmen azınlığın yaşadığı Musul’a yapılacak Irak saldırısında bir rol talep etmek için kullandığı bir bahanedir. Irak hükümeti, Ankara’nın bir kez kapıdan içeriye ayağını attığında, Türk askerlerini geri göndermenin zor olacağını bilerek, bu teklifi kesin bir dille reddetti. Erdoğan, Türkiye’nin bir tehdit algılaması halinde Irak’ı işgal etme hakkına sahip olduğunu öne sürerek yanıt verdi.

Herhangi bir biçimde bölgesel hakimiyet kurma amacı, Türkiye’nin tüm komşularıyla dostane ilişkileri öngören eski dış politikasının tam tersidir. Bu durum, ayrıca Temmuz darbesinin, cini şişeden çıkararak Erdoğan’ı tüm kısıtlamalardan özgürleştirmiş ve ona kendi iktidarını sağlamlaştırmak ve geliştirmek için, ülkenin anayasasını yeniden yazmak fırsatını vermiştir; şu anda devam etmekte olan süreç budur.

Birçokları, Sovyetler Birliği’nin çöküşünden sonra NATO’nun var olup olmayacağını sorgulamaktadırlar fakat Türkiye’nin üye olarak kalması, bu anlaşmaya temel olan Washington Antlaşması’nın 5. maddesi nedeniyle bazı çok ciddi kaygılar uyandırmaktadır. Bu hüküm herhangi bir üye devlete karşı bir askeri tehdide, tüm üyelerinin “Kolektif savunma” ile yanıt vermele-

ği bakımından savunmacı bir karakter taşıdığı iddiasında olması nedeniyle, Türkiye’nin toprak almayı amaçlayan iddiaları,-- özellikle de saldırgan bir operasyonun kendini savunma gibi gösterilmesi zor olmayacağından -- sorun yaratmaktadır. Böyle bir olay, 2015 Aralık ayında, 17 saniye süreyle Türkiye sınırını geçen bir Rus savaş uçağının açıkça kasıtlı olarak düşürülmesiyle gerçekleşti. Türkiye bunu bir savaş nedeni olarak kabul etti. Neyse ki, Moskova cevabında ölçülü davrandı ve durum, askeri açıdan tırmandırılmadı. Kısaca NATO’nun müdahalesi konu-

sunun esasen tartışmalı olduğu Brüksel’de su yüzüne çıktı.

Buna ek olarak, temelde Avrupa-Amerikan ittifakı olan NATO uzun zaman önce üye devletlerin makul demokratik normlara uymalarını bir veri olarak kabul etmiştir. Bu Erdoğan’ın kendi başkanlık yetkilerini artırarak görevini daha da büyütmeye isteği ise Türkiye’yi kitlesel tutuklamalar, göstermelik mahkemeler ve toplu cezalandırmalarla bu uygunluktan hızla uzaklaştırıyor. Cato Enstitüsü’nden Doug Bandow’un dediği gibi, “Türkiye’nin kısa demokratik süreci, sona eriyor.”

Amerika Birleşik Devletleri için, hesap oldukça karmaşıktır. Hillary Clinton, büyük olasılıkla Suriye’de oyunu yükseltmek isteyecek ve bu da İncirlik’teki hava üssünün kullanımını gerektirecektir. Ancak daha sonra, gerginliğin tırmanması ve müdahalelerin artması söz konusu iken, Üçüncü Dünya Savaşı’nın bir şekilde önlenebileceği varsayılrsa da, Türkiye’nin rolü Irak ve Suriye’deki mevcut savaşlardan farklı stratejik düşüncelere dayanarak yeniden değerlendirilmelidir. Özellikle Erdoğan hükümetinin otoriter tercihleri ışığında, Ankara’nın uzun vadeli bir stratejik varlık statüsüne kesinlikle meydan okunmalıdır.

Washington’daki gözlemcilerin çoğu şimdi İŞİD’in yakında bir bölgesel tehdit olarak yenileceğine ancak muhtemelen durumun karışık olduğu Libya’da bir operasyonel bir üslenmeye gideceğine inanıyorlar. Bu, gruba karşı sürdürülecek operasyonların özel hareket ve istihbarat personeli tarafından yürütüleceği; bu nedenle de geniş bir altyapı ve desteğe gereksinimi olmaya-

cağı anlamına gelir. ABD’nin Kuveyt, Bahreyn ve Katar’da büyük bölgesel askeri varlığını sürdürmesi ve Washington’un giderek İran’ı çevreleyen güvenlik sorunları ve Sünni-Şii çatışması üzerine ağırlık vermesiyle, Türkiye artık gereksiz bir durgun su ve Soğuk Savaş kalıntısı olacaktır.

Ankara, bugünkü stratejik öneminin istediği her şeyi söyleyebileceği veya yapabileceği anlamına geldiğini ve Washington’un herhangi bir eleştiri yapmaktan kaçınacağını düşünüyor. Ancak Beyaz Saray açıkça Erdoğan damgalı demokratik merkezîyetçilik yürürlükte olduğu sürece, Türkiye’nin uzun vadede bir yükümlülük haline geldiğini anlamaya başlıyor. Ve ABD yönetiminin devamlı çabuk öfkelenen Erdoğan’ı yatıştırmak için elinden geleni yapmak durumunda kaldığı mevcut ikili ilişkilerin kötü politika ürettiği ortadadır. Musul’da Türkiye’nin rolünün artırılması konusunda Bağdat ile yaşanan son anlaşmazlıkta, Dışişleri Bakanı John Kerry akılsızca Iraklıları ,Türklerin bu girişime ortak olmalarına izin vermeye çağırdı. Dışişleri Bakanı, Bağdat’taki hükümet ve Amerika’nın Kürt ortaklarının fazlasıyla farkında oldukları diğer hususlarda tümüyle sağır kaldı.

Beyaz Saray, Türkiye’nin Yakın Doğu’da istikrar bozucu bir güç haline geldiğini kabul etmelidir. İŞİD gibi terörist gruplarla gizli anlaşması -- ve onları silahlandırması - Türkiye’nin tanımlanmış müttefiklerine karşı bir ikili oyun oynamak için isteksiz olmadığını ortaya koymaktadır. Kürt olan her şeye yönelik amansız düşmanlığı neredeyse tüm komşularının iç istikrarını etkilemekte ve hatta Washington’un İŞİD ile başa çıkma yeteneğini azaltmaktadır. Ankara’nın, giderek irridantizm (komşu ülkelerden toprak ilhak etme fikri) olarak kendini gösteren ısrarcı milliyetçiliği, - binlerce personelin tasfiye edilmesinden sonra, hala bölgenin en güçlü ordusu olan Türk ordusunun da desteğiyle - sınırlarını yeniden belirlemek istemesi, kolayca bir dizi yerel çatışmaya dönüşebilir.

Türkiye’nin NATO’da kalmaya ve ABD’nin de lojistik açısından ona bağlı kalmaya devam etmesi durumunda, bunun çok vahim nihai sonuçları olacak ve Washington ne hazır olduğu, ne de savaşmak istediği bir savaş vasıtasıyla tekrar Ortadoğu bataklığının içine çekilecektir.

Philip Giraldi, eski bir CIA görevlisi, Council for the National Interest. (Ulusal Çıkarlar Konseyi) * Yönetim Kurulu Üyesi.

*(ABD’de, “Amerikan ulusal çıkarlarına hizmet eden Ortadoğu politikaları” için çalışan bir kuruluş)

İZBAN İşçileri ile Söyleşi

İZBAN işçilerinin bağlı olduğu Demiryol-İş Sendikası ile TCDD ve İzmir Büyükşehir Belediyesinin ortaklığı olan İZBAN işvereni arasında yürütülen toplu iş sözleşmesi süreci anlaşmazlıkla sonuçlanınca işçiler, yasal hakları olan grev kararını oylamışlar ve işçilerin neredeyse tamamına yakını grev lehine oy kullanmışlardı. Uyuşmazlık sürecinin son günü olan 7 Kasım günü yapılan görüşmelerde de sonuç alınamayınca İZBAN grevi 8 Kasım 2016 da başlamıştı.

Bu gün basından öğrenildiği kadar İzmir Büyükşehir Belediyesi başkanı Aziz Kocaoğlu, "İZBAN işçilerine verilecek zam miktarı sadece İzmir'de değil Türkiye çapında ücret düzeylerinde dengeyi bozar" açıklaması ile gündeme gelmişti. Bizler de Bu durumu grev ve devam eden işçilere sorduk, onlarla konuştuk.

Demiryol-İş Sendikası iş yeri temsilcileri Ahmet Güler ve Mücahit Yavuz ile görüştük.

Söz ve Eylem : İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı Aziz Kocaoğlu'nun basına verdiği demece göre sizler, işvereni zor duruma düşürecek bir oranda, yüksek zam talebinde bulunuyormusunuz. Eğer sizin talepleriniz kabul edilirse ülkedeki ücret dengesi alt üst olurmuş, bu konuda sizlerin düşüncelerini öğrenmek istiyoruz.

Ahmet Güler: Bizler 2012 yılından bu yana sendikalı olarak çalışmaktayız. İşe başladığımız tarihte ücretler 750 TL civarındaydı. Ancak daha sonra düzeltmeler yapılarak 1000 TL civarına getirilmişti. Geçen yıl Hükümetin asgari ücreti artırması sonucu maaşlarımızda bir miktar yükselme yaşandı. Burada çalışan işçilerin ücretleri 1500 TL ile 1800 TL arasında değişmektedir. İZBAN ilk kurulduğunda, işe başlayan işçiler olarak makinist eğitimi aldık, demiryolları ile ilgili diğer eğitimlerimizi tamamladıktan sonra göreve başladık. Bizler kalifiye işçileriz. Bu nedenle de aldığımız ücretler İzmir'deki diğer sektörlerde göre oldukça düşük kalmaktadır. Arkadaşlarımız bugüne değin sabrettiler belki ama, artık hiç bir işçi bu ücretlerle geçinememektedir. Bizim istediğimiz ücret ile onların önerdiği ücret arasındaki fark, sizlerin de bildiği üzere binde altı gibi bir rakama tekabül etmektedir. Günde 350.000 yolcu taşıyan bir sistem için bu fark tolere edilebilir bir rakamdır.

Mücahit Yavuz: Bu gün belki patronlar için dengeler bozuluyor gibi görünebilir, ancak biz işçi sınıfı olarak dengeye daha gelememiş durumdayız. Bizler

haklarımızı alana kadar da dengeli bir durum olacağına inanmıyoruz. Denge bozulacak iddiası gerçeği yansıtmamaktadır. İZBAN sürekli büyümekte olan bir firmadır. Bugün Aliaga ilçesinden Torbalı'ya kadar uzanan bir hatta çalışıyoruz. İş riskimiz ve iş yükümüz sürekli artmaktadır. Bizim istediğimiz ücret düzeyi bu nedenle ülkedeki dengeleri bozacak düzeyde değildir. İZBAN yakında, Güney tarafında Selçuk ilçesine ulaşacak, Kuzey tarafında ise Dikili'ye kadar uzanacaktır. Bütün bu yatırımlar bizim üzerimizden kazanılan paralar ile yapılmaktadır. İZBAN şirketi kar bu kadar yüksek oranda ederken, işçiden

miştiniz. Bu süreç o zaman nasıl başlamıştı?

Ahmet Güler: Bundan altı yıl önce sendikalı olmaya çalışmıştık, ancak işveren bizlerin Demiryol-İş sendikasına üye olamayacağımızı iddia etmiş ve sendikal haklarımızı tanımadığını söyleyerek 13 arkadaşımızı işten atmıştı. Bunun üzerine direniş de dahil olmak üzere her türlü mücadele aracını kullanmaya başlayınca işveren geri adım atmış ve atılan arkadaşlarımızı işe almış ancak sendikayı engellemek için de her türlü baskıyı kullanmıştı. Biz işçilerin kararlı duruşu sonucu mahkemeyi kazandık ve sendikalı olma hakkına ka-

oldukları için üzgün olduğumuzu belirtiyor, bununla beraber bizleri desteklemelerini ve grevin lehimize sonlanması için işvereni ve belediyeyi uyarmalarını bekliyoruz.

Söz ve Eylem: Grev başladığınızdan bu yana bütün işçiler bir aradasınız, dayanışma ruhu yüksek görünüyor. Bu olumlu bir durumdur. Grevi sizler başarıyla bitireceğinizi düşünüyor musunuz?

Ahmet Güler: Biz işçiler olarak hep bir aradayız. 09:00 da geliyoruz grev önlüklerimiz giyerek grev nöbetine başlıyoruz. Saat 21.00 e kadar bura-

kısmaya çalışmalarını doğru bulmuyoruz.

Söz ve Eylem: Görüldüğü kadarıyla işveren sendikadan ve sizlerin sendikalı olmanızdan pek memnun görünmüyor. Bu konuda sizler ne söyleyebilirsiniz?

Mücahit Yavuz: İZBAN işvereni baştan bu yana sendikaya karşı oldu. Biz tüm arkadaşlar hep birlikte sendikaya üye olduk. Ancak işveren yetkisizlik için mahkemeye başvurdu. Amacı olabildiğince bizim sendikalı olmamızı engellemekti. Ancak mahkeme sürecini kazandık, ondan sonra sendikaya karşı bir şey söyleyecek durumları kalmadı. Ancak mahkemeyi kazanmadan önce işveren bir dikta yönetimi gibi herşeye müdahale ediyordu ve işçileri sürekli tehdit ediyordu. Sanki sadece onların dediği olacak, sendikanın hiç bir hakkı olmayacakmış gibi bir tutum içerisindediler. Ancak grev sürecinden önce de şimdi de sendikanın önemi iyice ortaya çıkmıştır.

Söz ve Eylem: Arkadaşlar bundan beş altı yıl önce de sizler sendikalı olmak için bir mücadele sürecine giriş-

muş olduk.

Söz ve Eylem: Sizlerin de söylediği üzere İZBAN günde 350.000 yolcu taşıyordu. İZBAN işçileri greve çıktıktan sonra bütün yük belediye otobüslerine ve vapur seferlerine binmiş görünüyor. Bundan İzmir halkının rahatsız olacağı ve sizin de grevi mecburiyetten bitireceğiniz iddia edilmektedir. Bu konuda ki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

Mücahit Yavuz: İlk önce İzmir halkına bilgi vermemiz engellendi, sizlerin de bildiği üzere basın açıklaması yapamadık. Ancak İzmir halkı grevimizi ziyarete gelmekte ve aldığımız ücreti duyduklarında greve destek olacaklarını ve her yerde anlatacaklarını söylemektedirler. Ayrıca bizim aldığımız sefalet ücretlerini bütün İzmir halkı öğrendiğinde, bizden yana olup, gerek Belediye Başkanını gerekse de TCDD yönetimini uyaracağını düşünüyoruz. Ayrıca İZBAN işçileri olarak İzmir halkına bu güne değin hizmet verdiğimiz için onur duyuyoruz. Ücretlerimiz düzelince de hizmete devam edeceğiz. İşimizi seve seve yapacağız. Bu nedenle İzmir halkına mesajımız, ilkin mağdur

da havanın durumuna aldırmadan grev gözcülüğü yapıyoruz. Bu sürece her arkadaşımız aktif olarak katılmakta ve her arkadaşımız nöbetleri bitse de iş yerini terk etmemektedir. Bu anlamda işçiler arasında birlik ve kararlılık en üst düzeydedir. Sendikamız bir iyi niyet gösterisi yaparak taleplerimizi oldukça aşağı bir seviyeye çekerek son teklifini vermişti. Ancak İşverenin bu son tavizi de kabul etmemesinden sonra bizler de diyoruz ki : ilk teklifimizi yineliyoruz. İşveren bizim ilk talep ettiğimiz ücreti kabul edene kadar greve devam edeceğiz. Bu nedenle İZBAN işverenine sesleniyoruz: Ya şartlarımızı kabul ederler ya da İzmir halkını mağdur ederler. Bu nedenle de İzmir halkı seçim sürecinde gereğini yapar diye düşünüyoruz. İzmir'i yönetenler eğer yönetmeye devam etmek istiyorlarsa bizlerin taleplerini kabul etmek zorundadır.

Söz ve Eylem: Peki arkadaşlar sizlerin taleplerini her platformda bizler seslendireceğiz. Her bulunduğumuz alanda İZBAN İşçisi yalnız değildir diyeceğiz. Mücadeleniz mücadelemizdir.